

NAŠA LUČ

A scenic view of a village with a prominent white church tower and a dirt road winding through green fields. The church tower is white with a brown roof and a clock face. The road is light-colored and curves through the landscape. The background shows a forested hillside with a small white building on top.

november 2001, letnik 50, številka 9

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Slovenci na tujem so za R Slovenijo še vedno pastorek 2

Cerkev – kraj skupnega življenja 4

”Slovenski nagelj” iz Stuttgarta 5

Slovo od rajnih 6

Prvi blaženi iz našega naroda 7

Če je kdo med vami bolan 8

Golobje nogice 9

Prisluhnimo domovini 10

Slovenija moja dežela 12

Iz življenja naših župnij 14

Poštar Vinko 37

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

436676

Življenje po smrti

November se začneja s spominom na žive, ki niso več med nami. Navadno jim rečemo pokojni in mrtvi, ker so iz tega življenja odšli po naravni, za nas preostale bolj ali manj presenetljivi poti. Da, smrt velikokrat preseneti, tako kakor življenje. Kaj vse prinašata ti dve resničnosti naše-ga vsakdana! Kajti vsak dan se dogaja oboje: rojstvo in smrt, življenje in umiranje.

Dan spomina na umrle kristjane najprej spomni na obljubo, ki jo imamo od Gospoda: “Kdor bo vame veroval, ne bo umrl” in “Grem, da vam prostor pripravim”. Krščansko upanje na življenje po smrti pri Bogu je s tem neizpodbitno gotovo. Nobenega dvoma ne more biti za človeka, ki Jezusa pozna in ga spozna za Božjega Sina in svojega in vsega sveta Odrešenika.

In vendar ni vsa ta vera tako enostavna za človeka; ne le danes, ampak je bila in bo vedno nek poseben napor, ki ga vernik sprejme in nosi vse življenje s seboj in na sebi. Zelo konkretno nas namreč izziva vsakdanje življenje, dogodki okrog nas in v širnem svetu. V vero v vstajenje se zaletava vprašanje o božji pravičnosti, ko se zgodi potres in trpijo nedolžni, ničesar krivi ljudje. Ali ko se zaletijo v zlobnem načrtu trije avioni v stolpnici in Pentagon v New Yorku. Ko eksplodira bomba samomorilca, ki potegne s seboj v smrt še desetine slučajno mimo gredočih ljudi, ki nimajo z jezo onega nasilnika nič skupnega.

”Kje je Bog?” se vprašuje ob takih in podobnih dogodkih po vsem svetu človek, ki se mu zdi, da ni pravice na tem svetu. In v tej bojazni ima prav. Kajti pravičnosti, ki jo zahteva naše srce, ni med nami. Do neke mere jo zmorejo ljudje, ki sledijo svoji vesti, se držijo javno dogovorjenega reda. Popolno pravičnost pa lahko pričakujemo samo v božjem objemu.

Ne le po smrti, ampak delno že tu v našem življenju, če sprejmemo Jezusov nauk in njegove modrosti o praktičnem življenju. Zato je hoja za Kristusom silno uspešna in osvobajajoča življenjska pot. Zagotavlja namreč na tem svetu le to, kar je tu mogoče. Vse presežno pa v polnosti deli kot plačilo za zvestobo v teh minljivih dneh.

Priča tega je bil med nami v evropskem izseljenstvu tudi duhovnik Joško Bucik, ki je za letošnji praznik vseh svetih že pridružen zboru živih v Bogu. Tako trdno zaupamo, ko imamo še nekaj poti do tega cilja.

Janez Pucelj

Prva str. ovitka: J. Koprivec: Polhov Gradec
Druga str. ovitka: J. Pucelj: Bela Cerkev
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Mirna in Šentjanž
Četrta str. ovitka: A. Veber: Sorica

Slovenci na tujem so za Republiko Slovenijo še vedno pastorek

Pogovor z nekdanjim urednikom Naše luči g. Brankom Rozmanom

Štiriindvajset let ste bili župnik za Slovence v Münchnu in okolici, še dve leti več pa urednik NAŠE LUČI. Ob petdesetletnici naše revije bi radi našim bralcem posredovali nekaj spominov na leta, v katerih je izhajala. Kakšne so bile razmere, ko ste jo začeli urejati Vi?

Takrat, leta 1966, je NAŠA LUČ dopolnila že petnajst let obstoja. Glavna značilnost slovenskega zdomstva v tistem času je bila, da so začeli naši ljudje množično prihajati na delo v tujino, posebno v Zahodno Nemčijo. S tem so se, kar zadeva našo revijo, pokazale nove možnosti njenega razširjanja. Ob tem je bilo mogoče vedno več naših rojakov obveščati o tedanji nedemokraciji v Sloveniji in tako pomagati zlomiti partijsko oblast.

NAŠA LUČ je imela ves čas izhajanja neko stalno vsebinsko zasnovo, saj je njen namen ohranjanje vere in slovenstva med izseljenci in zdomci v zahodni Evropi. Na kakšen odmev pri bralcih je naletela njena družbenokritična alternativnost, ki ste jo opazno povečali?

Na različnega, pač v skladu s stopnjo njihovega kritičnega čuta glede nedemokracije v Sloveniji in njihove značajnosti. Kdor je prišel v tujino iz družine in okolja, ki jima je partijska oblast povzročila velike krivice, je bil nad NAŠO LUČJO navdušen, partijski somišljeniki pa so jo odklanjali. Da je bila oblasti doma trn v peti, je razumljivo. Bili so pa med zdomci tudi taki, ki jim je šele ta revija odprla oči o nedemokraciji doma - in revijo so naročili. Mnogi zdomci so jo mesec za mesecem nosili domov, seveda na skrivaj.

Vsebina NAŠE LUČI se je skušala prilagajati razmeram med izseljenci in zdomci. Katerih premikov v njihovem življenju se najbolj spominjate?

Najbolj zaznaven premik je bilo njihovo začetno teženje k slovenskim središčem na tujem in kasnejše postopno oddaljevanje, kar je bilo naravna posledica njihovega vživljanja v novo okolje. Res pa je, da se je marsikdo odmaknil od slovenskih zdomskih župnij tudi zaradi partijskega pritiska od doma. Drugi opazni premik pri zdomcih pa je bilo vedno večje odlašanje vrnitve v domovino. Prišli so za dve, tri leta, njihovo bivanje na tujem pa se je potem podaljševalo, pri mnogih do upokojitve ali celo do konca življenja.

Vpliv totalitarnega režima na slovenske izseljence in zdomce je bil velik. Kje se je pokazala največja škoda tega vpliva?

Partijski režim je bil do slovenske Cerkve v zdomstvu in izseljenstvu, prav tako kot doma, ves čas sovražen in je naše ljudi po svojih kanalih od nje odvrčal. S tem jih je oddaljeval tudi od slovenstva. Partija je sama sebe enačila z domovino - tistega, ki jo je odklanjal, je razglasila za sovražnika domovine.

Slovenija je že deset let samostojna in demokratična država, kljub temu pa se še ni otrsela posledic prejšnjega totalitarnega režima. Kje so po Vašem mnenju vzroki za to?

Branko Rozman je 26 let urejal Našo luč.

Na eni strani imajo bivši partijci še vedno v svojih rokah večino vzvodov na političnem, gospodarskem, medijskem in prosvetnem področju. Posrečilo se jim je prevarati narod o preobrazbi sebe v demokrate. Na drugi strani jim je uspelo v ljudeh ubiti politični čut in čut za demokracijo.

Letos ste obhajali desetletnico vrnitve v Slovenijo. Koliko so prisotne izseljenske teme v slovenskem prostoru?

Zelo skromno. V nekem smislu je to naravno, saj je znana misel "daleč od oči, daleč od srca". Ne gre pa spregledati, da je državna oblast v Sloveniji, ki je dolžna skrbeti za vse dele slovenskega naroda, storila za zdomce in izseljence zelo malo. Največ so zanje naredili Cerkev (obiski škofov, Rafaelova družba, Slovenija v svetu) in desne družbene ustanove (Svetovni slovenski kongres, NSI, SDS).

Kako bi ocenili odnos slovenske državne politike do izseljenstva?

Od organizacij, ki imajo na skrbi izseljence, daje država slej ko prej daleč največ finančne pomoči Izseljenski matici, ki še ni pretrgala vezi s svojo preteklo partijsko transmisijno vlogo. Ostale organizacije dobijo le drobtinice ali pa nič.

Vtis je, da država Slovenija še nima programa, ki bi poskrbel za enakopravnost izseljencev in zdomcev z matičnimi Slovenci.

Ne, nima ga.

In slovenska javnost? Kako gleda na Slovence na tujem?

V veliki večini se zanje ne zanimajo, za mnoge pa so izseljenci moteči element v narodnem telesu, posebno še politični emigranti. To se je jasno pokazalo pri skrajno nestrpnem odnosu do predsednika vlade dr. Bajuka.

Kaj naj bi storili izseljenci in njihove organizacije za svojo promocijo v domovini?

Prevzeti morajo glavno skrb za stalno, zanimivo in kvalitetno obveščanje domovine o svojem življenju in delu. Če ne bodo tega storili oni, tega ne bo storil nihče drug. V medijih, ki so v resnici demokratični (Družina, Ognjišče, Demokracija, Mag), si morajo zagotoviti stalno rubriko. Tudi izseljenska nedelja je za promocijo Slovencev na tujem še skoraj povsem neizkoriščena. Pomembni bi bili tudi študijski simpoziji o izseljenski problematiki.

Kako ocenjujete vlogo verskega oz. katoliškega tiska in še posebej NAŠE LUČI med Slovenci na tujem?

Vsekakor pozitivno. Kar zadeva verski in katoliški tisk na splošno (Družina, Ognjišče), je treba, kot že rečeno, skrbeti za navzočnost njihove problematike v njem. Kar zadeva NAŠO LUČ, pa naj bi nudila čim bolj zanimivo in kolikor mogoče tisto, kar nje zanima. Pri obojem tisku je treba stalno iskati novih poti, kako priti v slovenske domove v tujini.

In prihodnost izseljenstva?

Naravni proces pri slehernem izseljenstvu je prehanje in stapljanje z novim, tujim okoljem. Ker je narodnost vrednota, jo je treba ohranjati, dokler je to po pameti mogoče. Zato je treba omenjeno prehajanje strpno zavirati. Ohranjanje slovenske narodnosti na tujem je odvisno od novega dotoka Slovencev tja, od skrbi izseljencev samih (aktiviranje domovine, organiziranje Slovencev na tujem), od slovenske Cerkve in od R Slovenije.

Pogovarjal se je Janez Pucelj

Cerkev – kraj skupnega življenja

Cerkev je po svojem bistvu občestvo (communio), ki temelji na evangeljskih odnosih in vključuje vse vernike, ne glede na njihovo vlogo v njej.

Kot izrecno pravi Katekizem katoliške Cerkve, gre za občestvo z Bogom po Jezusu Kristusu v Svetem Duhu (prim. KKC 771). Krst je vhod in temelj krščanskega občestva, evharistija je vir in vrh vsega krščanskega življenja. O tem smo delno razmišljali v prejšnjem prispevku. V pričujočem pa želimo poglobiti pojem občestva v Cerkvi. V predlogu sklepnega besedila sinode Cerkve na Slovenskem je večkrat poudarjeno, da je skupna zavest "biti Cerkev kot občestvo", ki naj temelji na osnovnih intuicijah drugega vatikanskega koncila, med slovenskimi verniki še dokaj pomanjkljiva.

Cerkev je občestvo vseh verujočih.

Koncil je pojem Cerkve kot občestva ovrednotil z bibličnimi podobami. Cerkev je božje ljudstvo. Nadalje je Cerkev skrivnostno Kristusovo telo. In končno: Cerkev je tempelj Svetega Duha. V teh treh opredelitvah Cerkve pride najbolj do izraza narava Cerkve, njeno bistvo, to je *communio*, občestvo.

Cerkev je božje ljudstvo. Ta podoba Cerkve je vzeta iz stare zaveze, kjer je Izrael sebe imenoval "izvoljeno božje ljudstvo". V obdobju prvega oblikovanja Cerkve izraža kontinuiteto med Izraelom in tem, kar je nastalo iz Kristusove dediščine. Ta podoba uvršča Cerkev v celostno vizijo zgodovine odrešenja. Posrečeno poudari zgodovinski značaj Cerkve, kjer ima svoje mesto tudi greh in nenehna potreba po prenovi in reformi. Končno ta podoba posrečeno izraža tudi temeljno enakopravnost vseh članov božjega ljudstva in izključuje zožitev pojma Cerkve samo na odgovorne, na njen vodstveni, hierarhični del.

Cerkev je Kristusovo telo. Ta podoba, ki jo je sveti Pavel uporabil v prvem pismu Korinčanom, v pismu Kološanom in Efežanom, lepo izrazi originalnost in novost novozaveznega božjega ljudstva. Cerkev je neka organska celota. Sestavljena je iz različnih udov, ki so med seboj povezani. Ta podoba postavlja v ospredje občestvo (bistveno povezanost) vseh članov s Kristusom, ki je glava tega telesa. Kot vsak živi organizem ima tudi Cerkev svoje življenjske funkcije in svojo rast. To, kar organizem vzdržuje, je Kristusova velikonočna skrivnost. Iz nje ta organizem živi in raste.

Cerkev je tempelj Svetega Duha. Ta podoba predstavlja Cerkev kot gradbišče Svetega Duha. Kristus je glava, Sveti Duh pa duša Cerkve, zatrdi drugi vatikanski koncil. Samo po Svetem Duhu, ki je Kristusov velikonočni dar, skupnost vernikov postaja pravo "občestvo", torej Cerkev, Kristusovo telo. In samo po tem Svetem Duhu Kristus postane Gospod, glava Cerkve. To pomeni, da Sveti Duh daje učinkovitost oznanjevanju božje besede in zakramentom. Božji Duh omogoča, da vsak vernik postane odgovoren subjekt Cerkve. Duh vzbuja karizme (duhovne darove) in svete službe, po katerih Cerkev živi in raste. Sveti Duh ustvarja in oblikuje cerkveno občestvo, edinost v različnosti, tako na ravni krajevne Cerkve kot tudi na ravni vesoljne Cerkve. Ta tretja podoba ovrednoti svobodo in ustvarjalnost vsakega vernika in vsake verske skupnosti.

Zvone Štrubelj

"Slovenski nagelj" iz Stuttgarta

VENETI se imenuje skupina mladih glasbenikov, ki se je na pobudo njihovega duhovnika Janeza Šketa opogumila in izdala svojo prvo CD-ploščo.

Mladinski zborček, ki je več let ob različnih praznovanjih popestril z novimi pesmimi materinske dneve, kresovanja, Miklavžev večer ..., se je po obisku v Sloveniji aprila leta 1999 odločil, da povabi še kakšnega pevca in pevko ter naštudira več pesmi, ki bi jih ob različnih priložnostih zapeli sebi in ljudem v veselje. Ohranili pa bi jih tudi kot spomin na svoje delo na kaseti ali morda zgoščenci.

Ko so se pogovarjali o imenu skupine, jim je zazvenela beseda VENETI. Ugotovili so, da s tem imenom lahko izrazijo, kako globoko in daleč segajo slovenske narodne in kulturne korenine.

V zloženki o Venetih na Slovenskem, ki jo je pripravil p. Ivan Tomažič, so našli podatke, ki so jim bili všeč in so si jih osvojili kot podobo svoje samozavesti. Navdušili so jih predvsem nekateri izsledki v zvezi s tem imenom, ki zadevajo tudi tezo o naših slovenskih narodnih začetkih.

Pred več kot tri tisoč leti je v današnji srednji in severovzhodni Evropi živelo zanimivo ljudstvo Veneti. Dolgo je vladalo mnenje, da o Venetih ni mogoče vedeti ničesar in nam o njih tudi nič posebej jasnega ne pove nobena znanstvena veja, ki odkriva podobe preteklosti. Tako so nosili Veneti neko skrivnostno kopreno starodavnega ljudstva, katerega začetek in kulturna stopnja je zavita v tančico skrivnosti. Njihova zgodovina še ni prav razkrita, še bolj pa je skrivnostna njihova povezava s slovenskim narodom. O začetkih venetske kulture so se skozi zgodovino spletle številne legende ..., kot tista o Argonavtih, ki naj bi prišli po Donavi in preko ozemlja današnje Slovenije vse do Jadrana. Zgodbe in legende so eno, vendar pa so nekateri zgodovinarji danes prepričani, da je starodavno ljudstvo Veneti res prišlo v Italijo s severa. Tako jih je, geografsko

gledano, njihova pot skoraj gotovo vodila preko današnjega slovenskega ozemlja. Kakor da so se zaljubili v to deželo, so se za stalno naselili v zavetju Alp in skozi stoletja oblikovali svojo samobitnost v narodno enoto. Ta narod smo mi - Slovenci!

Vsekakor je sporočilo našlo v mladih Slovencih v Stuttgartu prijeten odmev in so se poistovetili z njim. Slovenska zavest je bogata in lepa in mora imeti tudi svojo zgodovinsko osnovo. Slovenci nismo od včeraj sredi Evrope.

Jeseni leta 1999 so začeli z rednimi vajami in do poletja 2000 je nastal že kar lep skupek pesmi in za njimi so bile tudi prve izkušnje nastopov, ko so zapeli na miklavževo, ob slovenskem kulturnem prazniku na skupni prireditvi v Stuttgartu, na prireditvah za materinski dan, pa v Ellwagenu na svetoletnem srečanju Slovencev iz južne Nemčije, na kresovanju ...

Vsebino svojih pesmi so povzeli v besedah: MATI, DOMOVINA, BOG, ki so vzete iz Cankarjevega besedila Podobe iz sanj. Postavili so jih v sredo nageljnovoga cveta na ovitku zgoščenske in s tem povedali, da jim je to sporočilo središčno, da njihovo delo in prizadevanje, seveda po tudi sadovi tega izhajajo iz ljubezni do vrednot domovine. Izdajo plošče so posvetili župniku Janezu Šketu, ki se je na dan izida poslovil iz njihove fare, v znamenje hvaležnosti, ker jih je spodbujal, spremljal in vodil.

Pj

Slovo od rajnih

Običaji z najdaljšo tradicijo so po vsej verjetnosti prav običaji ob človekovem umiranju in pogrebu. S spreminjanjem zgodovine se sicer običaji nekoliko spreminjajo, a bistvo je vedno prisotno: spoštljiv odnos do rajnih (temu s tujo besedo rečemo pieteta). Na žalost se v modernem času skupaj z drugimi starodavnimi običaji izgublja tudi smisel za spoštljiv odnos do rajnih.

Ko je ob nenavadni uri pri farni cerkvi na kratko zazvonil veliki zvon, je cela župnija vedela: nekdo umira in bo prejel zakramente za umirajoče. V vaseh, skozi katere je šel duhovnik s sveto popotnico, so šli ljudje čakati na začetek vasi. Nato so ga z molitvijo spremljali do konca vasi, kjer so pokleknili in dobili blagoslov, če je šel duhovnik v sosednjo vas, ali pa so šli za njim v vežo hiše, kjer je bil bolnik. Med spovedjo bolnika se v veži na glas moli, kar bolniku ne vzbuja strahu, kot nekateri mislijo, ampak mu je v oporo.

Ko duhovnik, ki je umirajočemu prinesel zakramente, odide, sosedje še nekaj časa ostanejo pri umirajočem in prizadeti družini. Umirajočemu in domačim je v oporo, če niso prepuščeni samim sebi. Sosedje tudi lažje ohranijo prisebnost, kot domači, ko začne bolnik umirati. Marsikje še dajo umirajočemu v roke križ, navadno kar tistega, ki je na rožnem vencu. Nekdo od prisotnih prižge svečo in jo drži blizu umirajočega. Prižgana sveča spominja na večno življenje, ki človeka čaka po smrti, molitev pa ga podpira v smrtne boju.

Dokler so ljudje še umirali doma in so jih tudi doma položili na mrtvaški oder, so mrliča oblekli v temno ali črno obleko, ga obuli v čevlje, roke pa mu sklenili kot v molitvi. Navadno je bil v rokah tudi križ ali rožni venec, s katerim je rajni umrl. Ženskam so dali na glavo temno ruto, moškemu pa položili h glavi klobuk. V Prekmurju so ohranili do današnjih dni zelo star običaj še iz poganskih časov, da rajnemu dajo v krsto dodatno obleko in čevlje ter nekaj denarja, da na onem svetu ne bo v zadregi. Poleg križa in sveč seveda

nikjer ne manjka posodica z blagoslovljeno vodo in vejica, s katero se mrliča pokropi in kleče ob krsti moli za pokoj njegove duše. Ponekod na Gorenjskem je posebnost, da namesto blagoslovljene vode dajo v posodico blagoslovljeno sol. Ko ljudje pridejo kropit, posipajo pokojnega s to soljo. Navada, da se gre mrliča kropit, je koristna iz dveh razlogov: ves čas, dokler je rajni na mrtvaškem odru, ne preneha molitev za pokoj njegove duše, domačim pa so olajšane ure slovesa, ker niso prepuščeni samim sebi. Vsak, ki pride kropit, je vsaj malo pogoščen, čeprav se iz vljudnosti vabi. Za postrežbo poskrbijo sosedje ali sorodniki, na Gorenjskem pa za vse podobne skrbi najamejo človeka, za katerega pravijo, da pokojnega "vahta".

*Pomni človek, da si bil prah
in da se v prah povrneš!*

Zelo lepa navada je tudi ob pogrebnem sprevodu, ko se na koncu domače vasi sprevod ustavi ob križu in nekdo v imenu pokojnega vse navzoče prosi odpuščanja. Z molitvijo očenaša se to odpuščanje potrdi in z rajnim še zadnjič krene v farno cerkev. Krsta je v cerkvi vedno obrnjena z nogami naprej, da so oči obrnjene proti oltarju, kot je bil človek, ko je živ prihajal v cerkev. Duhovnik ali škof pa je obrnjen proti ljudem, zato je tudi njegova krsta obrnjena proti ljudem. Na pokopališču pa razen cerkvenega obreda ni posebnih običajev, saj je žalost premočna.

Janez Modic

Pogača ob rojstvu ali smrti

V najbolj veselih in žalostnih trenutkih so nekoč postregli s pogačo. To je bil najboljši kruh, ki je sicer zelo redko prišel na mizo. Zdaj je ravno nasprotno: pogačo lahko spečemo, kadar se nam zljubi.

Na 1 kg moke dajte tri rumenjake, 10 dag masla, 10 dag sladkorja, 4–5 dcl mleka (po potrebi, da testo ne bo ne pretrdo, ne premehko), sol. Predno daste vzhajano pogačo v vročo peč, jo povrhu namažite s stepenim rumenjacom, da bo imela tudi lepo skorjo. Pogača mora biti visoka, zato se peče v posebnem modelu. Če ga nimate, bo za silo dober tudi navadni pekač. Peče naj se tako kot kruh, in toliko časa, da bo skorja lepo rjava.

Prvi blaženi iz našega naroda

Letošnjo "Slomškovo nedeljo" smo slovesno obhajali v celovški stolnici na avstrijskem Koroškem. Zbrane vernike je nagovoril mariborski škof dr. Franc Kramberger. Nekaj bogatih misli iz njegove pridige vam ponujamo v branje, da boste, dragi bralci, lahko ponovno spoznali veličino osebnosti našega blaženega A. M. Slomška.

Vemo, da Bog ne potrebuje svetnikov. On je sama neskončna in vsemogočna svetost. Njemu ni mogoče kaj dodati ali odvzeti. On nikogar in ničesar ne potrebuje. Vemo tudi, da Slomšek ne potrebuje beatifikacije pred vesoljno Cerkvijo. Vsi rodovi, od Slomškove smrti pa do nas, so bili in smo bili prepričani, da je Slomšek že v nebesih, v poveličanju, med svetniki. Zato smo se mu priporočali. Edini, ki potrebujejo Slomška svetnika, blaženega Slomška, smo mi. Mi potrebujemo svojega priprošnjika pri Bogu, zavetnika iz naših vrst, iz našega rodu, svojega vzornika pri Bogu.

Blaženega Slomška potrebuje naša mladina, da bi se ob svojem učitelju in vzgojitelju navdušila za tiste ideale, za katere se splača živeti, za tiste duhovne in moralne vrednote, ki kakor sonce podnevi ali zvezde ponoči razsvetljujejo človekova obzorja.

Blaženega Slomška potrebujejo naše družine, da bi ob njem, ki je toliko svojih moči in sposobnosti posvetil prav družini, bile "domača Cerkev", ognjišče ljubezni, svetišče zvestobe in prežete s spoštovanjem do življenja.

Blaženega Slomška potrebujemo mi duhovniki, da bi po njegovem zgledu mogli biti pravi

slovenski dušni pastirji, pripravljeni za ceno največjih žrtev služiti ljudem in Bogu.

Blaženega Slomška potrebuje slovenski narod, doma in po svetu, da bi bil tudi v tem pogledu enakovreden vsem drugim narodom, ki že imajo lastne svetnike, in da bi narod imel v svojem svetniku dokaz in potrditev o zdravih koreninah, iz katerih raste skozi zgodovino. Ta dokaz, to moč svetosti, ki je sposobna spremeniti svet, kakor je dejal papež Janez Pavel II. ob prvem obisku v Sloveniji, potrebuje slovenski narod kot popotnico v tretjem tisočletju.

Letošnjo "Slomškovo nedeljo" obhajamo na avstrijskem Koroškem, tu v Celovcu. Zakaj? Blaženi škof Slomšek je v korenini povezan s Celovcem in s Koroško na avstrijski strani. Tu, v Celovcu, v skupnem bogoslovju za krško in lavantinsko škofijo, se je pripravljaj na duhovniško službo.

V tej častitljivi stolnici ga je krški škof Jakob Pavlič posvetil v duhovnika (8. sept. 1824).

Pozneje je bil devet let v istem bogoslovju duhovni voditelj ali spiritual za bogoslovce obeh škofij. Še pozneje je bil 13 let kot lavantinski škof v Št. Andražu na Koroškem v Labotski dolini.

S svojim delom in življenjem je neizbrisno zaznamoval zgodovino Koroške, posebej še Celovca. Letos se spominjamo ustanovitve Mohorjeve družbe. Prav tu v Celovcu je njeno rojstno mesto. Za to njegovo delo mu slovenski narod ne bo nikoli dovolj hvaležen.

Z današnjim slavljem tu v celovški stolnici se mu želimo vsaj nekoliko oddolžiti skupaj z rojaki tostran državne meje, hkrati pa utrditi sedanje medsebojne vezi med obema škofijama, med obema narodoma.

*Anton Martin Slomšek
in France Prešeren,
sodobnika, prijatelja,
velikana našega naroda*

Če je kdo med vami bolan

Trinajstletni deček je zaradi presaditve kostnega mozga moral več mesecev bivati v eni od pariških bolnišnic. Vse je kazalo, da je operacija uspela in se bo vrnil v Slovenijo.

Nenadoma pa se je stanje poslabšalo. Skriti virus je povzročil vnetje pljuč in otrok je silno težko dihal. Mati, ki je bila ves čas ob njem, me je po telefonu prosila, naj pridem v bolnico, saj se je zavedala, da lahko pričakuje najhujše.

Ob prihodu je mene in mater poklical zdravnik na pogovor. S silno resnostjo nama je razložil, da je stanje kritično in da lahko fanta reši le kakšna čudežna sprememba. Nato je izrekel strašne besede: "Ne bom vam delal utvar. Mati se mora odločiti, ali bo otrok umrl v Franciji ali doma."

Pretresena žena je zaihtela. Nato se je zbrala in rekla: "Otrok ne bi prenesel poti. Če se mora zgoditi, naj umre tukaj. Jaz, mož in starejši sin bomo ob njem."

Dečku, ki je bil pri polni zavesti, sem podelil bolniško maziljenje. Skupaj smo molili, naj mu Bog da moči in notranje trdnosti, če pa je Njegova volja, tudi zdravje. Čez dva dni je ob zbranih domačih odšel k nebeškemu Očetu, da ga s polnostjo svojih darov osreči v večnosti.

Tiste dni me je neprestano spremljalo čudovito spoznanje, kako resnično dozorel je bil ta otrok. In s kakšno silno vero ga je mati spremljala do poslednjega trenutka. O tem mi je govorilo srečanje in pogovor z njo in pogled v bolniško sobo, ko sem zagledal na postelji odprto Sveto pismo in na mizici molitvenik. S seboj sta ju prinesla v Francijo, ko sta imela še polno upanja v telesno ozdravljenje. In Svetega pisma nista zaprla, ko je postala preizkušnja ljubezni in vere neznošno zahtevna ...

Vera v Boga tej materi in njenemu otroku ni bila le neka slutnja prihodnjih stvari, ampak dejanska božja

navzočnost sredi življenja. Naj pride kar koli, naj se dogodi in primeri tudi kaj strašnega, kar poseže v njuno življenje, vse je bilo združeno z Njim, v katerega sta zaupala. Za vse je vedel On in vse je urejal On zanju in za njune soljudi. Otrok tega sam ne bi zmožel, sem vedel in videl. Ob svoji materi, ki je trdno verovala in iz vere tudi govorila in ravnala, je postal otrok zrel in odrasel človek v svoji najrosnejši mladosti. Obnašal se je kot odrasel mož v veri in zaupanju.

Sveto pismo (Jak 5,14) naroča: "Če je kdo med vami bolan, naj pokliče starešine Cerkve in naj molijo nad njim ter ga v Gospodovem imenu mazilijo z oljem."

Bog hoče biti ob nas v vseh okoliščinah našega življenja, še posebej v najbolj hudih. Največje Jezusove pozornosti so bili deležni prav najbolj ubogi, bolni in zapuščeni. Njihov križ se tudi danes staplja s Kristusovim. Toda v trpljenju jih želi še posebej opogumiti, okrepiti. Otdod naročilo duhovnikom, naj v njegovem imenu lajšajo duhovne in telesne stiske bratov in sester s posebnim zakramentalnim darom božjega usmiljenja in lajšanja trpljenja.

Mnogi so prepričani, da bolniku, h kateremu pride duhovnik, ni nobene pomoči več. Po podelitvi bolniškega maziljenja mu bo zagotovo odbila zadnja ura. To so izmišljotine nevere. Pravi in zdrav krščanski nauk pa pove, da je v Kristusu polnost življenja, zato nam noče in ne more dajati drugega kot življenje. On sam po posredovanju duhovnika bolniku daruje odpuščenje grehov, tolažbo in notranji mir, neredko pa tudi telesno okrepitev ali celo zdravje. V vsakem primeru pa je deležen božje okrepitve in moči zaupanja v prenašanju trpljenja. Trpljenje namreč človeku dokaj lahko vzame pogum in zaupanje v božjo bližino.

Nadvse čudno se obnašajo verni kristjani, ki se bojijo klicati duhovnika k bolniku ali umirajočemu. Navadno ravnajo v nerazumljivem strahu, da bo duhovnik umiranje pospešil.

Ta mati je resnično dala svojemu otroku vso svojo ljubezen, ko mu je v njegovi bolezni pomagala razumeti, v kakšno resničnost ga vodi božja roka. Ko je dopustila bolezen in preizkušnjo, ki se je končala s telesno smrtjo, je odprla vstop v življenje v Bogu. Nikoli ne bom pozabil njenih besed, ko se je poslovila vsa objokana zaradi žalosti: "Prejela sem ga od Boga in njegovi sveti volji sem ga izročila." Njena žalost je bila polna vere in zaupanja.

David Taljat

Golobje nogice

Veliki dogodki prihajajo na "golobjih nogicah", je zapisal Nietzsche, Sveto pismo pa rado ponavlja, da bo Gospod prišel "kakor tat". Strašni dan, ki smo mu bili priče 11. septembra, ko sta zgrmeli vase mogočni newyorški stolpnici, je bil popolno presenečenje, zato so šok, strah, spraševanje ... toliko večji.

In vendar tiho, neopazno, na "golobjih nogicah", se je bližal že za časa hladne vojne, ko sta si stala nasproti svobodni Zahod in terorizirani Vzhod. Nasprotnika z obeh strani železne zavese, prvi in drugi svet, sta imela tretji svet, južno poloblo, le za vplivno in bojno polje, kjer sta merila svoje moči in preizkušala nova, tudi kemična in biološka orožja. Korejska, vietnamska, afganistanska, angolska ... vojna so le kaplje čez rob človeške in narodne tragedije v kotlu tretjega sveta, pod katerim sta kurila prvi in drugi svet.

Gonilna sila in cilj obeh blokov je (bilo) materialno blagostanje. Prvi ga je hotel doseči z liberalno ekonomijo, prostim trgov, drugi s socialističnim gospodarstvom, planiranim trgov. Priganjač obeh je materializem in ta ju je združil po padcu berlinskega zidu. Imeti čim več, ne glede na človeško ceno, iztrgati naravi čim več, ne glede na uničevanje okolja, razširiti to materialistično ideologijo na ves svet, ne glede na kulturne in duhovne vrednote ljudstev. Ko je Kapital postavljen na mesto Boga in ga ljudje in ljudstva po božje častijo, postanejo brezbrizni do soljudi in drugih ljudstev, še več, v njih vidijo svoje tekmece, tiste, ki bi jim mogli vzeti "njihov" Kapital, jih ovirati pri večanju "Dobička". Zanj pa je vredno druge – ljudi, ljudstva, kulture, verstva, okolje ... celo žrtvovati.

V tretjem svetu, od vsega hudega izčrpanem Jugu, so se nabirali ogorčenje, jeza, sovraštvo zaradi materialistične preračunljivosti in brezsrčnosti bogatega Severa, še zlasti do ZDA, njegovega simbola. Po različnih koncih sveta so se v zadnjem desetletju vrstili teroristični napadi na ameriške ambasade, ladje ipd., ne da bi to bogate prisililo k resnemu premisleku.

Moralo je počiti strážno, brezobzirno, vzeti življenje takšnim, kot sva jaz in ti, cenjena bralka ali bralec, potopiti v žalost tisoče družin, vzeti tisočim otrokom očeta ali mater, morda oba ... da smo vsi, mi mali ljudje bogatega Severa in naši voditelji, slišali, da je nekaj hudo narobe.

Toda napačno bi bilo in bi se nam maščevalo, če bi verjeli, kako je dovolj uničiti teroriste in bo svet varen. Ne, terorizem je le kričeč primer, kako nevaren, človeku sovražen je današnji svet. Ta slepi terorizem svetovnih razsežnosti je huda bolezen, ki pa je ne bomo pozdravili, če ne bomo uvideli, da je le stranski učinek neke druge, bolj zahrbtno bolezni: materializma ter pohlepa in brezobzirnosti, ki ju poraja. To je priklenilo človeštvo na smrtno posteljo in ga bo uničilo, če se ne spremeni in si ne postavi drugih vrednot, tistih, ki jih v svojem jedru nosijo vsa velika verstva in so na njih zgradila tisočletne civilizacije.

Ne gre zanikati, da je Zahod v svoji humanistični tradiciji izdelal vrednote, ki so vesoljne in zato sedaj dota vsemu človeštvu pri iskanju novih temeljev preživetja in sožitja. Toda dokler bo v svoji nekritični in zaslepljeni laičnosti skrajno netoleranten do verstev in jih bo silil v zasebnost, bo preganjal prijatelja, da bo puščal široko odprta vrata sovražniku njegovih temeljnih vrednot. Spreobrnjenje srca od pohlepa po materialnih dobrinah k skrbi za sočloveka in solidarnosti z njim se bo zgodilo le v dialogu med enakopravnimi partnerji v okviru demokratične razprave. Brez tega dialoga ne bo spreobrnjenja srca, brez tega spreobrnjenja pa ni izgubljena le bitka proti terorizmu, marveč tudi vojna za človeštvo.

Tudi zmaga človeka, ljudstva in človeštva nad lastno sebičnostjo in skušnjavo materializma prihaja na "golobjih nogicah" "kakor tat", saj prihaja z vsako našo zavrnitvijo, da bi materialne dobrine postavljali nad človeka. Kristjan bo to toliko lažje storil, ker ima zgled in pomoč v Božjem Sinu, ki je vse dal za človeka, celo lastno življenje.

Drago Ocvirk, CM

ZAPISALI SO ...

Danilo Utenkar, DELO, 3. 10. 2001
Poboji vedno zahtevajo odgovore

Obisku generalne državne tožilke Zdenke Cerar v Slovenski Bistrici, ki so jo spremljali visoki policijski in sodni uradniki, so mediji posvetili veliko pozornost, kajti od srede poletja naprej so v nekdanjem tovarniškem protiletalskem zaklonišču na Zgornji Bistrici tako rekoč iz dneva v dan preštevali ostanke človeških okostij. Rudarski strokovnjaki so izkopali 38 metrov dolg rov, sodnomedicinski izvedenec pa je doslej ugotovil, da je bilo žrtev poboja, ki da se je zgodil sredi januarja 1946, vsaj 231. Po ostankih okostij in predmetih, ki so jih našli, je ugotavljanje identitete pomorjenih nadvse težavno, pomenljiva pa je tudi izjava državne tožilke, da kazenski postopek zoper neznano osebo ni mogoč. Razumeli smo, da obstaja resna pripravljenost za ugotovitev resnice.

To seveda lahko pomeni, da se bodo policisti, kriminalisti, tožilci in sodniki s pobojem na robu gozdiča, med domačini imenovanega Bobek, intenzivno ukvarjali. Zdenka Cerar je napovedala, da bodo vsi storili največ, kar je mogoče. Upošteva je doslej odkrito ne bi smelo biti dvoma, da državni organi to pot množičnega grobišča zares ne bi raziskali do konca. Pri tem ne gre spregledati, da se je odkrivanje tragičnega dogodka na Zgornji Bistrici vendarle začelo zaradi vztrajnosti lokalnih občinskih oblasti, predvsem pa posameznikov, ki se nočejo sprijazniti z zgodovinsko pozabo. Navsezadnje je v Slovenski Bistrici in okolici kar precej družin, ki po več kakor pol stoletja ne vedo, kaj se je zgodilo z njihovimi najbližjimi. V krajih pod Pohorjem so se desetletja spletale zgodbe o tragičnem bunkerju, kjer da je našlo smrt nekaj deset sodelavcev okupatorjev. Zdaj je jasno, da je število pomorjenih bistveno večje, da najbrž to niso pripadniki ustaških in okupatorskih enot, o čemer so še nedolgo tega razglabljali na Hrvaškem, temveč ljudje, ki so verjetno živeli v teh krajih. Po doslej znanih podatkih pa pomorjeni niso bili sodno obravnavani in obsojeni na takšno smrt. Od tod naprej ostaja množica vprašanj, na katera je morda še moč odgovoriti. Ali so bili umorjeni pripeljeni od drugod, ali so sledi strelav na lobanjah posledica milostnih strelav, so morda močno poškodovani deli kosti posledica mučenja? Ta in še druga vprašanja ostajajo preiskovalcem, ki tudi ne morejo prezreti, da je bilo med ubitimi veliko žensk, kar dovolj zgovorno priča, da pobiti niso bili vojaki.

Rok Praprotnik, DELO, 2. 10. 2001
Duhovna oskrba v vojski zakonsko sploh ni urejena

Predstavniki v Sloveniji registriranih verskih skupnosti so se na uradu za verske skupnosti sešli na posvetu s predstavniki obrambnega ministrstva in vojske. Sestanek je bil zaprt za javnost, govorili pa so tudi o tem, kako je duhovna oskrba organizirana v Slovenski vojski in kako bi zagotovili duhovno oskrbo tudi za vojake, ki niso pripadniki rimskokatoliške ali evangeličanske Cerkve.

Sporazum o duhovni oskrbi vojakov v Slovenski vojski je vlada doslej podpisala samo z rimskokatoliško in evangeličansko Cerkvijo. Tako sta zdaj v vojski zaposlena dva katoliška vojaška duhovnika. Eden je že začel delati, drugi pa se še šola v Kanadi na šoli za vojaške duhovnike. Kandidata za evangeličanskega vojaškega duhovnika pa zaradi zdravstvenih razlogov v vojski niso zaposlili. Zdaj iščejo drugega kandidata.

Prvi vojaški duhovnik, ki je že začel delati, je dr. Jože Plut, njegova naloga pa je praktična vzpostavitev duhovne oskrbe v vojski. Kot pravi, je za vojake v vojašnici na Ptuj in v Mariboru že izpeljal dve maši; odziv je bil menda precejšen, čeprav je to bilo med njihovim prostim časom. Na Ptuj je bila maša v jedilnici, v Mariboru pa na prostem na vadišču.

Nikakor pa še ni urejena duhovna oskrba za recimo pripadnike pravoslavne ali muslimanske veroizpovedi. In tudi temu je bilo namenjeno srečanje na uradu za verske skupnosti. V Slovenski vojski zatrjujejo, da je duhovna oskrba samo eden od segmentov celovite skrbi za vojaka in da nikakor nimajo namena zaposliti veliko vojaških duhovnikov. Po nekaterih namigih naj jih ne bi bilo več kot trije ali štirje.

Kljub temu je treba v vojski zagotoviti enakomerno obravnavanje različnih veroizpovedi. Z možnostjo civilnega služenja vojaškega roka nekatere veroizpovedi zagotovo odpadejo, poleg katolikov in evangeličanov pa je v vojski veliko še pravoslavnikov in muslimanov. Po nam dostopnih podatkih vlada posebnih sporazumov o duhovni oskrbi vojakov s preostalimi verskimi skupnostmi ne bo sklepala. Bo pa naloga službe za duhovno oskrbo v vojski zagotoviti duhovno oskrbo tudi vojakom drugih veroizpovedi. Verjetno bo vojaški duhovnik navezal stike z duhovnikom druge verske skupnosti za vojaka druge vere, ki potrebuje duhovno oskrbo.

REKLI SO ...

Hrvaški premier Ivica Račan je za hrvaški radio povedal, da bo od poslancev zahteval, naj za vprašanje meddržavne meje med Slovenijo in Hrvaško predlagajo mednarodno arbitražo. Tako je v vodo padlo še zadnje upanje, da bosta državi po enajstih letih končno sami določili kopensko in morsko mejo. Premier, ki je ves čas od parafriranja omenjenega sporazuma pa do danes edini trdno stal za predlagano mejno črto, je očitno sedaj le popustil pritisku drugih parlamentarnih strank, pravnih strokovnjakov ter hrvaške javnosti.

Slovenska vlada je omenjeni sporazum o določitvi meje na kopnem in morju takoj parafrirala tako, da je sedaj odločitev na hrvaški strani. "Arbitraža zdaj ni aktualna. Bila je aktualna pred časom, ko sem tudi sam govoril o tej možnosti. Takrat, ko se pogovori med Slovenijo in Hrvaško skoraj deset let niso premaknili z mrtve točke. Zdaj so pogajanja končana, sporazum o meji sprejet, sprejeli sta ga obe vladi, je tudi parafriran. Zdaj je na vrsti dokončanje tega postopka, torej sprememba v parlamentih obeh držav in končni podpis tega sporazuma," je izjavil predsednik slovenske vlade Janez Drnovšek.

Razkritje množičnega morišča v Slovenski Bistrici močno odmeva v slovenski javnosti. Ob tem je komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci sprejela

**POZIV VLADI REPUBLIKE SLOVENIJE,
PRAVOSODNIM ORGANOM REPUBLIKE
SLOVENIJE IN SLOVENSKI POLICIJI**

Razkritje novega množičnega morišča v Slovenski Bistrici zopet odpira rane nerazčiščenih poglavij iz novejših slovenske zgodovine. Gnusni poboji ranjencev, ki so jih odvlekli iz bolnišnic na razna morišča, Rog, Teharje, strelni jarki pri Mariboru, in mnoga druga množična grobišča, kjer ležijo ljudje, pobiti med drugo svetovno vojno, predvsem pa po njej, bodo naša travma, dokler se ne soočimo z vsemi okoliščinami njihove usode, predvsem pa dokler ti zločini in njihovi storilci ne bodo jasno in nedvoumno moralno, pravno in politično obsojeni.

Proti vsem načelom pravne države, človekovim pravicam in proti človekovemu dostojanstvu je dejstvo, da morajo tisoči živeti z občutkom, da se je njim ali njihovim svojcem zgodila krivica, oni pa nimajo možnosti, da bi se resnica razodela, krivica popravila in da bi krivci za svoja dejanja odgovarjali.

Odklanjamo vsako enačenje zahteve po pravici z maščevalnostjo. Prav tako se ne moremo strinjati s tistimi, ki menijo, naj se preteklost preprosto pozabi. Tudi zato ne, ker je živ zgodovinski spomin na zločine in obsodba le-teh eden najboljših načinov, da se kaj podobnega ne ponovi.

Jasno je, da vseh krivic ni mogoče v celoti popraviti. Toda zaradi tega nam niti moralno niti po pravu ni dovoljeno, da ne bi skušali narediti vsaj tistega, kar se narediti da. Glede na to, da so priče mnogih pobojev žive in da celo javna glasila objavljajo imena osumljenih za te zločine, je naravnost nerazumljivo, da pravosodje niti po desetih letih ni storilo, kar je njegova dolžnost. Takšen brezbrizen odnos naše vlade in pravosodnega sistema do zločinov, ki ne zastarajo in so bili v podobnih primerih po vojni v demokratičnem svetu deležni najhujše obsodbe, napeljuje na sum, da se zločini in zločinci zavestno prikrivajo. Ta sum vzbujajo tudi nekatere izjave pravosodnih organov, ki žrtve teh pobojev nedokazano že vnaprej označijo za krivce ali pa govorijo o vsem skupaj kot o pretiravanjih, kjer je težko vedeti, kaj je res in kaj je ustvarila bujna domišljija. Vse to je v kričečem nasprotju z načeli pravne države in nepristranskosti sodstva.

Upravičeno se zgražamo nad množičnimi poboji, ki jih dokazujejo odkrita grobišča po Balkanu, in odobravamo pregon krivcev za te zločine pred sodiščem v Haagu. Toda kakšno tako sodišče bi imelo dovolj dela tudi v Sloveniji. Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci zato poziva Vlado Republike Slovenije, pravosodne organe in slovensko policijo, da opravijo svojo dolžnost do nezastarljivih zločinov proti človeštvu, ki so se zgodili na slovenskih tleh.

*Dr. Anton Stres, mariborski pomožni škof,
predsednik komisije Pravičnost in mir
pri Slovenski škofovski konferenci*

Pater Stanko Rozman in župnik Stanko Cikaneč pri sveti daritvi v kapeli Našega doma v Londonu

Z velikim pompom so leta 1901 v Ljubljani odprli Zmajski most, ki je povezal Trubarjevo ulico z današnjo tržnico na desnem bregu Ljubljanice. Pobudnik za razpis natečaja za graditev mostu je bil nihče drug kot župan Ivan Hribar. Kot je v navadi še danes, so se tudi takrat občinski svetniki z različnimi idejami in pobudami prerekali o tem, ali bo njegova konstrukcija takšna ali drugačna, ali bo dražja ali cenejša izvedba tista, ki bo odločila, kakšen most bo. Na koncu je na odločitev vplivala, po sedaj znanih podatkih, varčnost, predvsem pa tudi ideja in most je bil zgrajen v betonski izvedbi.

Da bi polaskali takrat svojemu cesarju, so most najprej poimenovali most cesarja Franca Josipa I., danes pa ga vsi poznamo kot Zmajski most. Pomembno je, da je lep, vzdržljiv in omembe vredno je tudi to, da ga pozna večina Ljubljančanov in morda tudi večina Slovencev, najbolj pomembno pa je, da povezuje levi in desni breg Ljubljanice.

V začetku oktobra je stekel promet po 3,4 kilometra dolgem odseku hitre ceste Vipava-Log, približno 400 metrov dolg stalni priključek pa bodo še dogradili. Kot so napovedali govorniki na slavnosti, bodo že prihodnje leto nadaljevali z gradnjo proti Podnanosu in prvega odseka v Rebrnicah.

Družba za avtoceste v Republiki Sloveniji (DARS) je sklenila pogodbo za gradnjo zadnjega odseka avtoceste proti Obali. Predor Kastelec bosta gradila ajdovsko Primorje in Jaeger iz Avstrije, in sicer za pogodbeno

ceno 6,9 milijarde tolarjev. Podjetji bosta imeli 30-mesečni rok za izvedbo omenjenega predora. Prvi del avtocestnega odseka, od Klanca do priključka Črni Kal, vključno s predorom Kastelec in viaduktom Črni Kal, bo dokončan in predan prometu predvidoma v letu 2004, celotni odsek do Ankarana (Srmina) pa v letu 2005. Predor Kastelec, na avtocestnem odseku Klanec – Ankaran, bo dolg 4,55 km in bo potekal pod kraškim robom v več ali manj kompaktnem apnencu, zato pri izkopu ni pričakovati večjih težav. Skupna dolžina obstoječih predorov na slovenskih avtocestah je 10,5 km (seštevek vseh predorskih cevi).

Slovenski notranji minister je z belgijskim kolegom Antoinom Duquesnom in vodjo Evropolu Jürgenom Storbeckom na Brdu pri Kranju podpisal sporazum o sodelovanju med našo državo in Evropskim policijskim uradom (Evropolom). Slovenija je prva med kandidatki za članstvo v EU, ki je z Evropolom sklenila tovrstni sporazum.

Po podatkih popisa iz leta 1991 se je v Sloveniji za muslimane izreklo 30 tisoč ljudi. Ta številka bi po besedah muftije Osmana Djogića utegnila biti višja. Islamsko skupnost v Sloveniji sestavlja trinajst skupin (džematov). Največja in najstarejša skupina je v Ljubljani, poleg nje pa so džemati še v Kranju, Škofji Loki, na Jesenicah, v Trziču, Mariboru, Velenju, Celju, Postojni, Trbovljah, Kopru, Kočevju in Črnomlju.

Slovenska skupnost v New Yorku je v soboto in nedeljo (29. in 30. sept.) praznovala 85. obletnico obstoja svoje cerkve sv. Cirila. Praznovanja se je udeležil ljubljanski pomožni škof Alojzij Uran, ki je v New York prispel

Tudi mladi iz Nice se srečujejo s problemom dvokulturnosti.

iz Argentine, v soboto in nedeljo pa je daroval slovesni maši. Osrednji del praznovanja je potekal v soboto, ko so se maše in večernega sprejema v Astoria Manor poleg ameriških Slovencev udeležili še predstavniki slovenske politike. Cerkev sv. Cirila stoji na delu otoka Manhattan z imenom East Village, ustanovljena pa je bila 29. septembra leta 1916 s pomočjo slovenskih priseljencev. Skrb za cerkev je od začetka prevzel frančiškanski red, prvi župnik pa je bil pater Kazimir Zakrajšek. Leta 1992 je faro prevzel pater Martin Cimerman Krizolog, ki je leta 1997 s pomočjo ameriških Slovencev in države Slovenije dokončal prenovo precej dotrajane zgradbe. Obnova sicer še ni dokončana, zato bo tudi del izkupička od praznovanja vložen v nadaljevanje del.

*

Slovenski vrhunski športniki, ki so v zadnjih dveh letih vsaj dvakrat nastopili za državno reprezentanco in so po kategorizaciji državnega olimpijskega komiteja športniki svetovnega, mednarodnega, državnega, perspektivnega ali mladinskega razreda, lahko od julija 2001 dalje vojaški rok služijo v športni šoli Slovenske vojske (SV), ki deluje pod okriljem centra vojaških šol.

*

Mohorjeva družba je slovesno praznovala 150. obletnico ustanovitve. Celovško Mohorjevo družbo je leta 1851 ustanovil lavantinski knezoškof Anton Martin Slomšek. Največji razcvet je Mohorjeva doživela za časa avstro-ogrske monarhije. Ko je ta razpadla, je imela Mohorjeva čez 90.000 članov. V negotovih časih po koncu prve svetovne vojne je družba tiskarno in upravo preselila najprej na Prevalje in zatem v Celje, kjer je niso sprejeli ravno s široko odprtimi rokami. Slovenske bralce na avstrijskem Koroškem so takrat oskrbovali iz Slovenije oziroma tedanje kraljevine Jugoslavije. Slabše je šlo tistim, ki jih je zaneslo na ozemlje Italije. Ta je prepovedala uvoz knjig iz Slovenije, zato so leta 1924 ustanovili novo Mohorjevo družbo v Gorici, ki je v času razraščanja fašizma delovala le z največjimi naporji. Po priključitvi Avstrije Hitlerjevi Nemčiji so premoženje Mohorjeve v Celovcu zaplenili, delovanje družbe pa prepovedali. Podobno se je po okupaciji nacistov zgodilo v Celju, vendar je tedanjemu uredniku in pisatelju Franu Saleškemu Finžgarju, ki je redakcijo že v dvajsetih letih preselil v Ljubljano, nekako uspevalo, da je izdajal knjige vse do konca vojne. Po drugi svetovni vojni so celovski Mohorjevi sicer vrnili premoženje, toda delovati je

lahko začela šele leta 1955, ko so angleške zasedbene sile zapustile njeno hišo. S svojo katoliško usmerjenostjo, in ker je sprejela pod svojo streho tudi tedanje politične imigrante in oporečnike, je bila matična Mohorjeva trn v peti novi komunistični oblasti v Jugoslaviji, od tod tudi prepoved uvoza njenih knjig. Šele s samostojnostjo republike Slovenije so se znova odprle možnosti tesnejšega sodelovanja vseh Mohorjevih sestrskih hiš.

V soboto, 6. 10. 2001, je v ljubljanski stolnici vatiškanski državni tajnik in kardinal Angelo Sodano posvetil msgr. Ivana Jurkoviča v naslovnega nadškofa krbovskega. Novi nadškof se je rodil v Banjaloki pri Kočevju 10. junija 1952. Po končani osnovni šoli je maturiral na kemijski srednji šoli v Ljubljani. V ljubljansko bogoslovje je vstopil leta 1971 in bil posvečen v duhovnika 29. junija 1977. Po posvečenju je eno leto deloval kot nedeljski pomočnik na Bledu in v Radovljici. Leta 1978 je bil imenovan za kaplana v župniji Domžale, od koder ga je po dveh letih tedanji ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar poslal na študij na cerkveno diplomatsko akademijo v Rim. Leta 1984 je dosegel naslov doktorja cerkvenega prava na papeški lateranski univerzi v Rimu in diplomiral na diplomatski akademiji. Diplomatsko službo je začel v Južni Koreji (Seul, 1984-1988), nadaljeval pa v Kolumbiji (Bogota, 1988-1992) in Rusiji (Moskva, 1992-1996). Zadnjih šest let je deloval kot svetnik na Državnem tajništvu Njegove Svetosti v Vatikanu, in sicer kot odgovorni oddelka za Organizacijo za varnost in sodelovanje v Evropi (OVSE). Novi nadškof sedaj odhaja za apostolskega nuncija v Belorusijo.

Novi nadškof msgr. dr. Ivan Jurkovič (drugi z leve)

A N G L I J A

LONDON

V mesecu septembru smo, kot vsako leto, pričeli z rednimi slovenskimi mašami na vsako drugo nedeljo v mesecu v kapeli Našega doma. Prve svete maše v tem letnem ciklu se ni udeležilo kaj dosti ljudi. Ne vem, če nas je bilo vsega skupaj več kot deset. Izgleda, da se naši rojaki iz Londona in okolice v mesecu septembru še niso opomogli od poletne vročine na obalah južnih morij (Španija, Francija, Slovenija, Hrvaška) in vrtoglavice poletnih počitnic na splošno. Nekdaj so se ljudje vračali s počitnic odpočiti in polni sveže energije ter novega poleta. Sedaj pa izgleda, da ni tako. Vračajo se utrujeni in onemogli - skoraj brez volje do življenja, naveličani vsega. Bog se nas usmili!

Župnik Cikanek z zlatoporočencema Margaret in Lojzetom Slana

V mesecu oktobru zato ni bilo redne svete maše na drugo nedeljo v mesecu, pač pa so bili vsi rojaki povabljeni na Slovenski misijonski dan v Bedfordu, v soboto, 20. oktobra, s slovesno sveto mašo v cerkvi sv. Križa. Po sv. maši pa na misijonsko tombolo v župnijski dvorani. O tem bo poročilo v naslednji številki Naše luči.

V Našem domu v Londonu pa se vedno kaj dogaja. Ljudje prihajajo in odhajajo skoraj dnevno. Med

znanimi gosti sta bila med nami v domu konec meseca septembra in v začetku oktobra naša misijonarja jezuita, ki delujeta v Zambiji, **pater Janez Mujdrica in pater Stanko Rozman**.

Pater Janez se je, po zasluženem 3-mesečnem dopustu v Sloveniji, preko Londona vračal na svojo misijonsko postojanko v Zambiji. V Angliji se je zadržal kaka dva tedna. Tukaj je obiskoval svoje prijatelje in znance med našimi roja-

Slovenska skupnost, ki prihaja k slovenski maši v Chapel End, ob pogostitvi, ki sta jo po sv. maši pripravila zlatoporočenca Margaret in Lojze Slana.

Misijonarja iz Zambije p. Rozman in p. Mujdrica v Našem domu v Londonu

ki, kot tudi svoje sobrate jezuite v angleški jezuitski provinci ter ostale angleške dobrotnike in prijatelje. Pred leti je bil p. Janez na podiplomskem študiju na univerzi v Birminghamu, kjer je dosegel magisterij (master degree) s področja verskega izobraževanja. Od takrat je profesor za versko vzgojo in izobraževanje na državnem učiteljišču (Nkrumah Teachers' College) v mestu Kabwe v Zambiji.

Po končanih počitnicah se je vesel vračal na to delovno mesto, kjer pač z veseljem in velikim optimizmom opravlja svoj profesorski poklic pri formaciji mladih zambijskih učiteljev.

Našemu dobremu in zvestemu prijatelju, patru Janezu, želimo veliko uspehov in božjega blagoslova pri njegovem nadaljnjem delu na misijonskem področju Afrike.

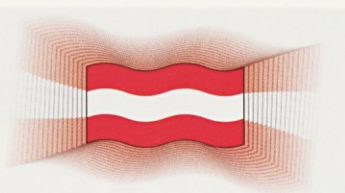
Pater Stanko Rozman pa bo, po dolgem in napornem delu v njegovi ljubljeni Nangomi, izkoristil svoje "sobotno leto" (annum sabaticum) v Angliji za študijsko izpopolnje-

vanje na mednarodnem inštitutu sv. Anselma (Institute of St Anselm – International Centre for Religious Formation) v Cliftonvillu (Margate – pokrajina Kent).

Pater Stanko je pravi misijonski garač. V Nangomi (v Zambiji) je s svojimi sodelavci zgradil pravo misijonsko naselje, ki je lahko vsem drugim za zgled. V tem naselju so pod njegovim vodstvom zgradili: cerkev sv. Jožefa, župnišče, moderno bolnišnico s 120 posteljami, šolo za gospodinje in mizarje z domom za učenke in učence, pekarno, svinjsko, kravjo in kurjo farmo (zadnji projekt: zajci), sadni in zelenjavni vrt, mlin, žago, naselje za laiške misijonarje, zdravnike in uslužbence, varnostnike in policista, vozni park in traktorje, delavnice in skladišča, z varovalnim obzidjem, a odprtostjo, da poleg nastaja vas. Sirotišnica je zgrajena in že skoraj pripravljena za sprejem otrok. Napeljali so elektriko, izvrtali 62-metrsko vrtino za vodo, namestili agregat, ob cesti zgradili bencinsko črpalko, trgovino (špecerijo in železnino) in okrepevalnico. Pater Stanko pravi: "Zambija bi potrebovala kakih 50 Nangom, pa ne bi poznala revščine."

Med nami v Angliji bo p. Stanko na enoletnem študijskem izpopolnjevanju za osebe na vodstvenih položajih v Cerkvi. Čeprav ne bo stanoval v Našem domu, ga bomo mogli, kljub njegovemu intenzivnemu študijskemu tečaju, pogosto imeti v svoji sredi, posebno ob naših praznovanjih.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

Kot vsako leto smo tudi letos zadnjo nedeljo v septembru v dunajski stolnici skupaj z enajstimi narodnimi skupnostmi obhajali mašo narodov (Ausländer - Sonntag der Völker). Evhariistično daritev je po naročilu nadškofa kardinala Schönborna vodil stolni župnik in dekan mag. Anton Faber, ki je ob lepi pridigi (homiliji) prebral še pismo gospoda kardinala. Slovenci smo letos peli spev med berili in alelujo. Če bi bili sami, bi se "zgubili" v tej maši ljudi in ob mogočnih zborih Hrvatov, Poljakov in Madžarov. Imeli smo srečo, da nas je prav ta dan obiskal cerkveni mešani pevski zbor iz Črne na Koroškem in z njim še nonet "Črnjanski pobi". Cerkveni zbor vodi Simon Potočnik, nonet pa Marjan Trdina. Na obisk so prišli že v soboto opoldne. Najprej je imel župnik Štekl z njimi in z našim skromnim zborom intenzivno vajo za spev in alelujo. Potem so se gostje okreščali s kosilom, ki sta ga pripravila zakonca Oswald s sodelavci. Nato so se odpeljali v center mesta in si pod vodstvom našega župnika ogledali njegove glavne znamenitosti. Posebno zabavno je bilo seveda v Pratru. Tako so kar precej utrujeni krenili proti Strebersdorfu, kjer so pri šolskih bratih večerjali, zapeli še nekaj narodnih pesmi in prenočili.

V nedeljo sta oba zbora po maši na dvorišču nadškofijske palače za-

Ana, Marjeta, Werner in Loni na dvorišču nadškofijske palače ob "šanku". Dobrote so še skrite pod mizo in za napisom Slovenija.

pela nekaj pesmi in požela navdušen aplavz kake tisočglave množice. Predvsem je vse navdušila s svojim žametnim glasom solistka noneta, Sonja. Vsi smo bili zelo veseli, ko nas je s svojim obiskom presenetil kardinal Schönborn, ki je zbrane pozdravil ter čestital pevcem.

Kot po navadi so različni narodi pripravili svoje specialitete. Tudi slovenski "šank" je bil bogato obložen, predvsem spet po zaslugi Ane in Wernerja, pa tudi druge pridne žene so veliko napekle.

Ekonomistka Darja Belak obhaja svoj 60. rojstni dan, odhaja v pokoj in se vrača v Slovenijo.

Ponašali smo se tudi z dobrimi slovenskimi vini in pristno slovensko slivovko.

Govorci iz Črne so si ta dan popoldan ogledali še cesarsko grobnico pri kapucinih in nekdanjo cesarsko letno rezidenco Schönbrunn, nato pa se odpeljali proti domu.

N. N.

Gotovo je prav, da na tem mestu javno izrečem **prisrčno zahvalo naši zvesti dopisnici Naše luči, gospe Darji Belak**, ki se je septembra poslovila oziroma zapustila našo skupnost in s tem tudi Dunaj. Stopila je v dobo, ki se imenuje pokoj. Polnih petnajst let je delala pri največjem in najuspešnejšem slovenskem podjetju na Dunaju - v Gorenju, kot referentka v oddelku za zunanjetrgovinske posle. Kar nekaj let je z veseljem in ljubeznijo pripravljala poročila našega pastoralnega centra. Enajstega oktobra bo praznovala svoj okrogli (šestdeseti) rojstni dan. Naj ji ljubi Bog povrne vse nesebične žrtve in vso vestno delo za Slovenski pastoralni center (bila je tudi članica župnijskega sveta), z najboljšim in najlepšim, ji podeli še trdnega

zdravja, da bi čim bolj dolgo uživala pokojnino. Darja, hvala ti za vse. V imenu članov župnijskega pastoralnega sveta in v svojem imenu ti ključem: "Še na mnoga leta in Bog ti povrni!"

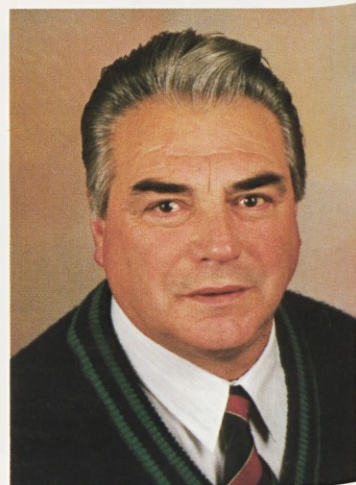
Žpk Toni Štekl

GRAZ

Za Slovence, ki se zbiramo pri Mariji Pomagaj v Gradcu, velja, da smo kakor družina; skupaj se veselimo, skupaj premagujemo žalost in težave, včasih se tudi sporečemo, ker vemo, kako lepa je sprava.

Razlogov za veselje je bilo v zadnjih tednih in mesecih kar nekaj. Da bi veselje lahko delili tudi z drugimi, smo slovesnosti obhajali na različnih krajih in ob različnih časih.

V slovenski kapeli smo združili tri jubileje: **mag. pater Janez Žnidar je obhajal srebrno mašo, gospod Ernest Artač petdeseto obletnico organistovske službe, gospod Stanko Kunstek pa 66 let življenja.** Praznovanje je izzvenelo v globokem doživetju "Tebe Boga hvalimo ..."

Šestdesetletni Gustl Glavač

Zahvalna daritev ob srebrnem jubileju mag. patra Janeza Žnidarja

Konec junija se je župnija, kjer je mag. pater Janez Žnidar nastavljen kot kaplan, Bogu zahvalila za njegovo 25-letno duhovništvo, od tega kar 23-letno delovanje v Gradcu. Devetindvajsetega julija pa smo presenetili našega dušnega pastirja z našo navzočnostjo v njegovi rojstni vasi Makolah, kjer so domači župljani pripravili posebno prigrizno slovesnost z mašo v župnijski cerkvi ter večernicami in veselim rajanjem ob kapelici, ki stoji zraven njegove rojstne hiše.

Dan pred tem smo počastili tudi našega člana, gospoda Gustla Glavača, ki nas je povabil v prekmursko Bogojino, kjer smo v znameniti in prekrasni Plečnikovi cerkvi Gospodovega vnebohoda slovesno proslavili njegovo 60. obletnico življenja. Gospod Glavač, po poklicu mizar, od leta 1963 živi v Gradcu.

Ivanka Koletnik

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Tokrat bodo novice z našega konca nekoliko krajše. Vrstijo se sicer čis-

to redni in stalni dogodki ter dejavnosti, kar pa je tudi znamenje, da smo delavni. Naš mešani pevski zbor Slomšek npr. vsakih 14 dni naredi 1300 km za vsake vaje. Tako so si pevci vsaksebi. Zborovodja Vili Rogovnik prevozi za ene vaje več kot 200 km. Zbor Zvon na Nizozemskem vadi vsako soboto in vsak mesec poje pri slovenski maši, na vseh pogrebih in drugih prireditvah.

K slovenskim mašam se enkrat mesečno zbiramo v treh krajih. Tako smo postali vzpodbudno vzorni, kako naj bi se priseljenci po 30 ali 70 letih bivanja v neki deželi prilagodili okolju in se hranili ob evharističnih mizah krajevne Cerkve. Nihče nam ne očita, da se ograjujemo v svojem verskem in kulturnem okolju. Vsekakor pa je "naša" nedelja poseben praznik za vsakega Slovenca. To je čas in prostor prijateljskih srečanj, pogovora, posebej pa doživljanja svetih obredov na naš mili in človeško topli način. Kje pa naj se sprostí duša Slovenca, če ne pri slovenski maši ob slovenskem petju in molitvah v jeziku naših svetniških vzornikov, narodnih bu-

diteljev in pokončnih osebnosti naših očetov in dedov!

V prostorih Slovenske katoliške misije spet poteka večerni tečaj slovenskega jezika. Tokrat prevladujejo domačini - Flamci in Nizozemci, ki so vzljubili lepote naše dežele na sončni strani Alp.

Ko tole pišem v začetku oktobra, se društvo Naš dom pripravlja na vinsko trgatve, ki bo 20. oktobra; društvo Slomšek na Slovenski dan, ki bo 27. oktobra; in slovensko pevsko društvo Zvon z Nizozemske na romanje v Rim od 12. do 20. oktobra. Tega romanja se veseli tudi slovenski župnik Lojze, ki je povabljen kot duhovni vodja in "večjezični" mašnik. O tem romanju bomo poročali v eni od naslednjih številok Naše luči.

Posloveli smo se ...

2. septembra nas je prizadela žalostna novica, da nas je nenadoma zapustil 57-letni JOS ARETZ iz Landgraafa na Nizozemskem. Njegovega pogreba 8. septembra se je udeležilo več kot 500 ljudi. Bili smo Slovenci iz Nizozemske, Belgije, Nemčije, Slovenije, pa tudi Flamci in Nizozemci. Med pogrebno mašo so prepevali združeni

Pokojni Jos Aretz

slovenski zbori iz Nizozemske in Belgije: Zvon, Slomšek in Naš dom. Pri oltarju smo bili trije duhovniki. O osebnosti dobrega Josa bomo brali v eni od naslednjih številčk Naše luči.

Pokojni Ivan Čermelj

29. septembra smo izvedeli še eno pretresljivo novico, da se je težko ponesrečil naš dobri rojak IVAN ČERMELJ, ko se je peljal s kolesom. Operacija glave ni pomagala. Naslednji dan je umrl. Rodil se leta 1928 v Budanjah pri Vipavi. K pogrebni maši v cerkvi sv. Lamberta na Zwartbergu v Genku se je zbralo veliko rojakov in prijateljev različnih narodnosti, ki so bili povezani v tovariških spominih - na oltarju je namreč gorela rudarska svetilka. Prišli pa so tudi sorodniki iz Slovenije. Mašo je vodil flamski duhovnik, v slovenskem in flamskem jeziku pa pridigal somašnik - slovenski duhovnik. Pevskemu zboru Naš dom so se v velikem številu pridružili tudi pevci zbora Slomšek. Ivanu je po maši v imenu društva Slomšek lepo spregovoril Bernard Žabot, slovenski del pridige pa je izzvenel takole: *"Tako nepričakovano se moramo posloviti od našega dragega rojaka Ivana.*

Zelo ga boste pogrešali doma, zelo ga bomo pogrešali tudi vsi ostali Slovenci, pa tudi župnija Zwartberg. Kot verno občestvo se bomo danes Bogu zahvalili za vse, kar je lepega in plemenitega pomenil naši skupnosti. Bil je človek, ki je v svojem življenju uresničeval božjo zamisel, načrtano v evangeliju in v lepih izročilih slovenske kulture. Bogu smo hvaležni za njegovo iskreno in živo vero. Kako rad je pomagal pri slovenskem bogoslužju, kako je pri maši, šmarnicah in drugod, kjer smo se zbirali, iz srca prepeval. Kako rad je pomagal g. Žaklju pri delu, v Slovenski katoliški misiji in društvu Slomšek.

Res ga ne bomo več videli med nami s telesnimi očmi, prazno bo njegovo mesto doma in v cerkvi. Toda v naših srcih in našem spominu bo ostal. Ivan Čermelj ostaja z nami in v nas na drugačen način, saj nam tako zagotavlja naša vera, ki temelji na resnici Kristusovega vstajenja od mrtvih. To, kar je Ivan tako trdno veroval, kar je izpovedoval z besedo in še bolj z življenjem, je zanj postalo čudovita in večna resničnost.

Ivan, dobri, prijazni, skromni, delavni, potrpežljivi, globoko verni slovenski mož, počivajte v božjem miru. V Očetovi hiši - v nebesih - veliko za nas molite, da si vsi zaslužimo priti za Vami. Zato naj za slovo vzkliknem: "Na svidenje, Ivan! Pa vse naše drage rajne tam pozdravite!"

MONT-SUR-MARCHIENNE (Charleroi)

Z žalostjo v srcu sporočamo, da je 20. septembra 2001 v Mont-Sur-Marchienne nepričakovano umrl g. FRANC MEH, v 44. letu starosti, saj

Pokojni Franc Meh

se je rodil 30. 11. 1957 v Charleroiu. Oče mu je umrl 31. 8. 1967, ko je imel le 10 let!

Samo Bog resnično in prav ve, kdaj je naše življenje doseglo svoj višek, svojo zrelost, ko je izpolnilo vlogo, ki mu jo je večna modrost odmerila v stvarstvu. Tudi pri pokojnem Francu: 29. junija letos je sprejel DIPLOMO ORGANISTA in bi tako mogel nastopiti službo organista v domači župniji - pa ga je Bog poklical k sebi v večnost! Samo on ve zakaj! To nam zadostuje.

Pogrebno sveto mašo smo imeli v domači župnijski cerkvi Sacre-Coeur v Mont-Sur-Marchienne v ponedeljek, 24. septembra. Zbralo se je izredno veliko rojakov in rojakinj iz področja Charleroi in tudi domačinov, ki so izredno cenili pokojnega Franca predvsem zaradi njegove vljudnosti, veselosti in dobrega zgleda ...

Njegovi žalostni materi gospe Mariji Steničar, vdovi Meh, teti Pavli in stricu Fernandu ter ostalim sorodnikom tu in v Sloveniji - naše iskreno krščansko sožalje!

Pokojni Franc Meh je bil zelo povezan s slovensko skupnostjo v Charleroiu. Zelo rad se je udeleževal

val že desetletja vseh slovenskih maš ... V mladih letih je bil moj ministrant, pozneje pa je igral na orgle za velike praznike. Skupaj s svojo materjo Marijo je bil na vseh romanjih, ki smo jih imeli v Belgiji (Beauraing, Banneux, Bon-Secours, Scherpenheuvel, Oostakker, La Panne) in Franciji (Loreto-Lens in Lourdes). Tudi k sv. Mali Tereziji v Lisieux je poromal. Posebno mu je bila pri srcu Marija Pomagaj na Brezjah, ko je prihajal na obisk v Slovenijo. Prav tam se je vpisal v združenje "Živi rožni venec" in je rad molil za duhovne poklice, saj mi je večkrat izrazil skrito željo, da bi postal pozneje vsaj stalni diakon v službi Cerkve. Zato smo vse darove pri pogrebni sveti maši namenili v "Sklad za duhovniške poklice" v škofiji Tournai.

Poseben dar je imel za igranje na klavir in orgle. Obiskoval je "Académie de Musique" v Mont-Sur-Marchienne in sprejel več diplom z oznako "gran distinction". Prav rad je sodeloval na "slovenskih prireditvah" v Gilly-HAIES, pri organizaciji in tudi kot igralec v veseloigrah.

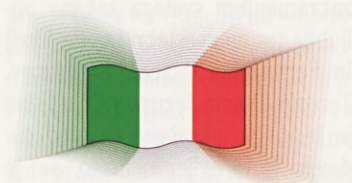
Zelo rad je imel tudi svojo mater, ki sedaj žaluje za njim. Ko smo se poslavljali od njega v cerkvi in ga priporočili Bogu, smo imeli prav vsi solze v očeh ... Še eno željo imam: Prosi pri Bogu za tvojo ljubečo mamico, da bi prebolela tvojo izgubo v upanju, da se ponovno vsi srečamo pri Bogu v večnosti! Hvala ti za vse!

Tvoj prijatelj Kazimir Gaberc

Izredni dogodek

V spomin obiska msgr. Alojza Urana, pomožnega škofa iz Ljubljane, ki nas je 5. decembra 2000 obiskal v Home Saint-Joseph v Charleroiu, smo pred vhodom v

kapelo sester, kjer imamo od 26. novembra 1972 naprej slovensko mašo, postavili veliko sliko **MARIJE POMAGAJ** z Brezij. (30. 9. 2001)

I T A L I J A

MILANO

V počitniškem času običajno nastopi v Milanu kar trimesečni presledek med našimi srečanji. Sicer pa bi nam neznosno vroče in vlažno podnebje skoraj ne dopuščalo, da bi se v tem času lahko srečali. Marsikdo se mora od doma odpraviti kar precej zgodaj in se dolgo prebijati skozi prometni vrvež ali pa zamenjati vrsto javnih prevoznih sredstev, da bi se mogel udeležiti slovenske maše in srečanja rojakov. Bog vidi vse te vaše žrtve, da bi gradili in ohranjali to našo prijazno skupnost in verjamem, da imate pred njim vsi zvesti veliko zadoščenje.

Na tretjo septembrsko nedeljo smo se zopet zbrali. Ni nas bilo veliko, a še vedno dovolj, da nam ni bilo treba zardevati pred našo majhnostjo. Med nami so se pojavili celo novi obrazi, ki smo jih bili srčno veseli. Vsakokrat, ko grem maševat rojakom v Milano, prevozim v obe strani skupno 600 km, vendar sem se še vedno vračal v Nico z lepimi občutki, poln notranjega veselja in hvaležnosti za vse te dobre ljudi, ki ljubijo Cerkev in ostajajo vse do konca zvesti svojim koreninam. Vem, da je za vašim smehom in dobro voljo skrita tudi marsikatera

bridkost, a vseeno raje drug drugega opogumljate, kot da bi tožili. Naj bo tisočkrat blagoslovljena ta vaša pokončnost, ki vsem vliva upanje!

Vaš duhovnik David

V devetdesetem letu starosti je 9. avgusta za vedno zaspala v Gospodu naša rojakinja **Angela Žnidaršič Donno iz Milana**.

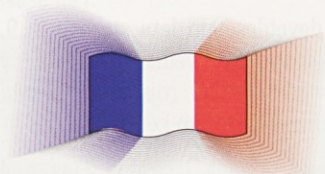
Gospa Angela izvira iz Liga nad Kanalom, kjer je bila rojena v številni kmečki družini in že kot 13-letno dekletce je morala od doma s trebuhom za kruhom. Življenje jo je najprej zaneslo v bližnjo Gorico, kjer je nekaj let služila kot varuška, nato je bila nekaj časa gospodinjska pomočnica v Trstu in končno je prišla v Milano. Tu je postala družabnica zelo ugledne in plemenite gospe, na katero se je navezala in se od nje tudi veliko naučila. Že tako je bila rajna Angela po naravi zelo širokosrčna in v novi službi se je navzela še večje dobrosrčnosti do ubogih in stiskanih. Vse do svoje smrti je z velikimi odpovedmi in žrtvami podpirala številne dobrodelnne ustanove, rada pa je pomagala tudi slovenskim rojakom.

V mladosti je bila lepo in šarmantno dekle in ni ji manjkalo sijajnih ženitvenih ponudb, vendar se je za zakon odločila šele v zrelih letih, ko je spoznala dobrega, pa čeprav revnega fanta z juga Italije. V zakonu se jima je rodil sin Antonio, ki je silno ponosen na svoje slovenske korenine ter redno in rad prihaja z družino k slovenskim mašam v Milano.

Življenje rajne Angele je bilo plodno, prepleteno z delom, molitvijo in žrtvami, zato naj ji bo dobri Bog bogat plačnik. Vsem rojakom, ki ste jo poznali in ste jo imeli radi, jo

priporočamo v molitev, ona pa gotovo moli za nas.

Klara Donno

F R A N C I J A

PARIZ

Poroki

Vedno več je porok med našim župnijskim občestvom. Tako smo poročno slovesnost obhajali v majhni kapeli svetega Sebastjana v Dambachu la Ville, na pobočju alzaških vinogradov. V soboto, 30. junija, se je poročil **Daniel Perenič** s svojo izvoljenko **Sibel Ulmer**. Daniel se je rodil staršem Alojzju in Mariji Perenič, doma iz okolice Pivke. S Sibelo sta se spoznala pri delu v Strasbourgu. Poznanstvo se je razžarelo v tako močno ljubezen, da sta se odločila za korak v zakon. Poroke so se udeležili sorodniki, prijatelji in znanci, ki skupaj predstavljajo 26 narodov. Smelo bi se reči, da je bila poroka zelo pisana in lepa, ker so poročni običaji precej drugačni med enim in drugim narodom. Za njegove starše in sorodnike, ki so prišli na poročno slovesnost tudi od doma, je bilo to veselo slavlje. Navzoč je bil tudi njegov stric Frances s soprogo in bil zelo ponosen na svojega nečaka Daniela, da se je odločil za ta korak. Domači župnik in jaz sva med mašo poudarila pomen poroke v današnji družbi in v Cerkvi. Upamo, da bosta imela kljub oddaljenosti od slovenskih skupnosti po Franciji vsaj nekaj možnosti, da

se bosta vsaj včasih vključila v življenje slovenskega občestva. Vse najboljše za ta korak in želimo vama bogat blagoslov od zgoraj!

V soboto, 21. julija 2001, sta si z zakramentom svetega zakona obljubila trajno zvestobo **Lucija Škrlj in Fernandes Pascal**. Kapela sv. Terezije Deteta Jezusa v Châtillonu je bila lepo okrašena in med čudovito pripravljeno mašo se je odvijal poročni obred. Novoporočenca sta se lepo pripravila na ta odločilni življenjski korak. Samo ena grenka kapljica je žalostno vplivala na nevestino razpoloženje, saj ni bilo njenega očeta Danijela, ki je pred časom umrl. Mama Marija Škrlj pa je vsa srečna pripovedovala, da je svoja otroka sedaj poročila in s tem opravila svojo življenjsko dolžnost. Svatje so prišli iz Slovenije in Portugalske, da se poveselejo z novoporočencema. Med mašo so peli in igrali Zagorci (pri Pivki), kar je še bolj popestrilo poročno mašo. Pri obredih sta lepo sodelovala tudi novoporočenca. To je bilo res stvarno sodelovanje in videla se je dolga priprava na poroko, saj sta

večkrat prišla na poročno pripravo skozi leto. Njena resnost ni bila samo navidezni kič, ampak resno delo za začetek novega življenja. Bodočnost njune zvestobe je v njihovih rokah, a začetek je bil poln lepih doživetij za starše, prijatelje in znanke obeh narodnosti.

Novoporočencema naj veljajo naša iskrena voščila z željo, da jih dobri Bog obdari z dolgim in srečnim življenjem v družinskem krogu in v zvestem izpolnjevanju poročne obljube.

Harmonikar med nami

Za začetek verouka in šole smo v Méricourtu in v Parizu sprejeli v obe župnijski občestvi harmonikarja Marka Hatleka. Njegova umetniška in narodna pesem je navdušila slovensko občestvo. G. Marko se je predstavil takole: "Glasba me spremlja že od sedmega leta starosti, ko me je mama vpisala v nižjo glasbeno šolo v Idriji. Tam so me poučevali razni učitelji, kasneje pa znani profesor Vili Ošljaj z Vrhnike, ki me je pripravljaj za sprejemne izpite na Srednji glasbeni in baletni šoli v

Gospa Bohec iz Chilleurs aux Boisa s svojo vnukinjo

Ljubljani. Poleti pa sem opravil sprejemni izpit na mednarodni Visoki šoli za glasbo Franz Liszt v Weimarju v Nemčiji. Poleg solističnega igranja sem tudi v komorni zasedbi s študenti akademije in igram klavir, violino, harmoniko, kitaro in kontrabas." Tak se nam je predstavil v kapeli v Méricourtu in v dvorani v Parizu. Izvajanje narodnih pesmi in živahne melodije so navdušile poslušalce. Tako smo imeli dva lepa večera za začetek šole in verouka. G. Marku Hatleku se lepo zahvaljujemo za dobro in veselo glasbo. Hvala!

Čestitka za zmago

Med obiskom v Kanadi je družina Sluban dobro izkoristila čas počitnic, saj je Klavdij Sluban med kanadskimi rojaki v prijetnem lovskem srečanju osvojil prvo nagrado v balinanju s svojim bratom Viktorjem Slubanom. Med njunim pripovedovanjem sem bil presenečen, kako lepo sta doživljala lepoto Kanade in prijetna srečanja s slovenskimi rojaki. Ga. Slavica je pripovedovala, kot da sta bila ambasadorja med izseljenskimi rojaki. Župnijsko občestvo iz Pariza čestita Klavdiju za njegovo zmago v balinanju na turneji v Kanadi.

JUŽNA FRANCIJA

CANNES

Mondeni Cannes je vsemu svetu dobro poznan po znamenitem filmskem festivalu in turističnem razkošju za najbogatejše. Vendar pa najdemo v tem zemeljskem paradizu za tiste, ki verujejo samo v denar, tudi stvari, ki mu dajejo drugačen, bolj prijeten značaj. Med drugim je tu redovna hiša skupnosti Pomočnic vernih duš, kjer že več let deluje in živi naša sestra Anzelma Hubner. V soboto, 8. sep-

tembra, je naša draga sestra praznovala jubilej 60-letnice redovniškega življenja. Skupaj z njo je slavila svojo 50-letnico tudi Francozinja s. Christianne. Slavnostno zahvalno mašno daritev sem – čeprav v francoščini – obhajal slovenski duhovnik David ob somaševanju hišnega duhovnika in p. Fazzija, škofijskega delegata za izseljence. Kljub vsemu sva s sestro kot prava Slovenca našla dovolj moči, da sva skupaj zapela očenaš in Veš, o Marija v slovenščini.

V skupnosti sestro Anzelmo poznamo kot pravega poliglota, saj je več let delovala v Italiji, v Avstriji in v Franciji. Vsi pa ji priznajo, da je pravi strokovnjak za najpomembnejši jezik, ki ga mora govoriti vsak kristjan - jezik ljubezni. In kot tako jo poznam tudi jaz. Vedno nasmejana, vselej iskrena in dobrohotna, povsod priljubljena. Bog vas ohrani še dolgo med nami, predraga sestra! Vsi rojaki vam voščimo in se z vami iskreno veselimo!

NICA

Za mene, vašega duhovnika, se mesec september ni začel preveč prijetno. Zaradi preoblikovanja župnij v škofiji Nica so se odločili, da sedež Slovenske misije prestavi v drugo župnijo. In tako sem se moral pač preseliti. Moje novo prebivališče je postalo župnišče svete Helene, ki je le nekaj korakov oddaljeno od morske obale. Tako sem se lahko šalil, da imam vsaj nekaj skupnega z Napoleonom, ki so ga izgnali na otok Svete Helene. V novi župniji sem imenovan za duhovnega pomočnika in ne več za kaplana, kar pomeni, da so me precej razbremenili dela na francoski župniji. Vsaj kakšna prednost poleg romantičnega pogleda na palme in morske valove, ki me

odslej pospremi v vsako novo jutro... Marsikakšna dobra ideja se porodi na hitro in najbolje se jo uresniči, če se nič ne odlašá. Tako smo se tudi mi kar na hitro odločili, da si v tem najlepšem jesenskem času privoščimo romanje v Rim. Hitro smo napolnili naš kombi in se od 25.– 28. septembra odpeljali proti večnemu mestu. Nimam namena opisovati številnih krajev in cerkva, ki smo jih obiskali, pomembno je predvsem to, da sta nas povsod spremljala molitev in veselje. Tako so trpeči v naši skupini lažje pozabili, da so jim zatekle noge in da so jih žulili čevlji. Vse je za nas postalo nekakšna velika milost ter obogatitev s številnimi spoznanji. Na tem mestu se moram posebej zahvaliti odgovornim v Sloveniku, ki so nas tako toпло sprejeli. Nekaj čudovitega je, da moremo Slovenci povsod po svetu najti kraje, kjer se smemo počutiti kot doma.

Naši rajni

Že kar nekaj časa je, odkar je Bog k sebi poklical inž. **Dragana Borisa Škapina iz Beaulieu sur Mer**. Našim rojakom na Azurni obali je bil nepoznan. Spoznal sem ga čisto slučajno ob začetku mojega poslanstva na francoskem jugu, a je bilo zanj zaradi bolezni in starosti prepozno, da bi se lahko še povezal z drugimi Slovenci.

Rajni Boris je imel precej razburkano življenje. Rojen je bil 5. septembra 1916 v Grahovem pri Cerknici. Študiral je v Ljubljani in v Parizu. Poročil se je s Primorko Marijo Sovdat. Pred drugo svetovno vojno se je zaradi službe znašel z ženo v Beogradu in tu sta ob bombardiranju izgubila svojega edinega otroka. Kasneje ga je pot zanesla v Milano v Italijo, kjer je delal kot inženir kemije v velikem

podjetju. S soprogo sta se pred več kot dvajsetimi leti preselila na francosko Azurno obalo, da bi v miru užila svoja zadnja leta. Žena mu je umrla leta 1995 in njenega odhoda Boris do konca ni mogel preboleti, saj je bil nanjo močno navezan.

Rajni Boris je bil vsestransko izobražen in obenem rahločutna umetniška duša. Bil je tudi dober slikar. Njegov dom so krasile številne lastne stvaritve, med katerimi je posebej izstopala cela serija portretov njegove rajne žene Marije. Bil je silno zaveden domoljub in odlikovala ga je kristalno jasna slovenska govorica. Večkrat sem ga obiskal in vsakokrat mi je natrosil cel kup bogatih spominov iz svoje preteklosti.

Ko so ga zaradi bolezni in ostarelosti zapuščale moči, pa je postal žrtev pohlepnih sosedov, ki so se želeli polastiti njegovega imetja. Pod pretvezo, da zanj skrbijo, so z njim skrajno slabo ravnali so poklicali zdravniško pomoč šele, ko se je zdelo, da je bil na pragu smrti. Dobri ljudje, ki so Borisa poznali, so posredovali, da je ob skrbni negi v domu za ostarele lahko dostojno dočakal odhod v večnost. Tu sem mu podelil tudi zakramente.

Zanimivo je, da je rajni tudi ob popolni izgubi spomina pogosto vzklikal: "Slovenec sem in hočem nazaj v Slovenijo." Pred smrtjo si je želel vrnitve v domovino, a Bog ga je prej poklical k sebi v večno domovino. Po zaslugi sorodnikov pa njegovo telo kljub vsemu danes čaka vstajenja v domovini, kjer je pokopan v družinski grobnici v Mariboru.

Ko smo na drugo nedeljo v septembru prvič po počitnicah znova obhajali slovensko mašo v Nici, nas je

zbolelo ob novici, da odslej ne bo več med nami **Izidorja Korena iz Levensa**. Dva dni prej (7. 9.) je v hudi prometni nesreči izgubil življenje.

Rajni Dori, kot smo ga prijateljsko klicali, je bil rojen 29. julija 1938 v Magozdu pri Drežnici. V Idriji se je izšolal za mizarja in pri 18 letih odšel v Francijo. V začetku je delal v kamnolomu, potem pa se mu je le uspelo okleniti svojega mizarskega poklica in to delo je opravljal do odhoda v pokoj. V življenju je veliko pretrpel in vsi smo občudovali, kako čudovito je sam vzgojil svoja otroka Davida in Sophie. Oba sta mu ljubezen velikodušno vračala in pogosto rekla o očetu: "Za naju je oče in mati obenem."

Težko bi strnil v nekaj vrstic veliko spoštovanje in prijateljstvo, ki sem ga skupaj z drugimi rojaki čutil do rajnega Dorija. Redno je prihajal k slovenskim mašam, pa čeprav je bil med najbolj oddaljenimi. Vedno skoraj pretirano skromen, a povsod tiho in zvesto navzoč, do kraja pošten in zaveden Slovenec, ki se je z vso gorečnostjo zanimal za svojo domovino. Z velikim navdušenjem se nam je pridružil na poti v Maribor k razglasitvi škofa Slomška za blaženega in dva tedna pred odhodom k večnemu Očetu je še zadnjič obiskal svoje drage v Sloveniji.

Poslednje slovo v Levensu, kjer je domoval, je povedalo vse o tem, kaj je za rojake pomenil. K pogrebni maši in obredu, ki ga je obhajal slovenski župnik David ob dveh domačih duhovnikih, se je zbralo res veliko naših ljudi. Iz večnosti je naš Dori lahko videl, da smo ga res imeli radi in da nam bo zelo manjkalo. Otroka sta mu na krsto pritrdila rutico, s katero je v Mariboru pozdravljal papeža. Na njej so

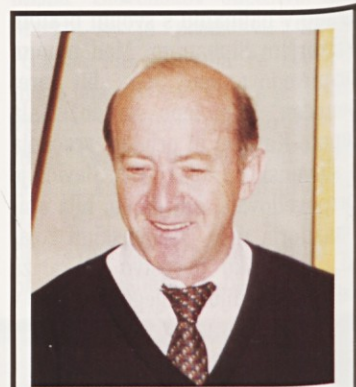
Slomškove besede: "Sveta vera bo di vam luč." Vem, da si je Dori, ta vrli sin slovenske domovine in mož globoke in svetle vere, zagotovo zaslužil bogato plačilo v večnosti. Mi pa mu po naših molitvah še naprej izkazujemo ljubezen in prijateljstvo.

Z vami v veri in prijateljstvu povezan vaš župnik David

N E M Č I J A

AUGSBURG

Ob zaključku redakcije smo prejeli žalostno novico, da je v bolnišnici v Gospodu zaspal naš dolgoletni izseljenski duhovnik in veliki prijatelj Joško Bucik. Poročilo o njegovem življenju in delovanju med izseljenci in njegovem poslednjem slovesu boste, dragi bralci in prijatelji, lahko prebrali v naslednji številki Naše luči. Gospod, v katerega je veroval, naj ga sprejme v svoje kraljestvo.

BERLIN

September se poslavlja, prvi mesec šolskega leta je za nami. Člani katoliške skupnosti v Berlinu se spet v večjem številu srečujejo pri bogoslužju in na različnih praznovanjih v prostorih župnije. Žal pa se je od slovenske in nemške župnije sv. Elizabete poslovil naš Filipinec Victor Victorino, ki je odšel na novo delovno mesto v Washington, v Ameriko. Bil je odličen organist in zelo povezan z obema župnijama. Kot zanimivost: tudi v novi službi bo deloval v župniji, ki je prav tako posvečena sv. Elizabeti! Vsi mu želimo obilo božjega blagoslova.

Med nami je veliko jubilentov

V nedeljo, 9. septembra 2001, je v veliki dvorani praznovala svoj jubilej, 60 let, Milka Božič, doma iz Sevnice, ki jo vsi poznajo kot odlično kuharico. To je tista Milka, ki vedno rada pomaga tako v župniji kot tudi drugje, kjerkoli jo kdo potrebuje, saj je kuhala ob vseh priložnostih: krstih, prvih obhajilih, birmah, porokah, rojstnih dnevih, različnih obletnicah in drugih prireditvah. Nikoli ni nikomur odrekla pomoči, vedno pa ji je ob strani stal mož Jože. Ne samo s svojim delom, tudi s pokončno držo sta pokazala pripadnost slovenski župniji v Berlinu. Vedno nasmejana, polna optimizma in volje do življenja, skratka polna vsega tistega, kar danes vsi vedno bolj potrebujemo.

Na praznovanju so se zbrali njeni sorodniki in prijatelji, ki so ji tudi pomagali pri pripravah in izvedbi praznovanja, med njimi Franci in Ivanka Žirovnik, družina Pukmeister, Mitja Zakrajšek, Judita Lipej, Vera Gabor, družina Žabkar in veliko drugih. Ob tej priložnosti je Milka povedala, da se

z možem Jožetom za vedno odpravljata domov v Slovenijo. Tam imata dom, ki sta ga zgradila s pridnimi rokami. Vsi skupaj in vsak zase ju bomo pogrešali. Župnik Dori je v svojem imenu in v imenu župnije Milki izrazil resnično hvaležnost in hkrati obžalovanje, ker bosta z možem odšla. Toda vrnitev v domovino je pravzaprav cilj vseh, zato jima je zaželel še veliko srečnih let in božjega blagoslova v nadaljnjem življenju. Milka je prejela najvišje priznanje slovenske župnije.

Isti dan, 9. septembra 2001, je v društvu e.V. Slovenija v Berlinu praznovala 50 let Gizela Klančičar. Gizela se je poleg svoje hčerke Klavdije in moža Francija najbolj razveselila prihoda sestre z možem, in brata, ki je znani fotograf v Kopru. Počastili so jo tudi prijatelji iz društva, saj ji je predsednica Anica Kraner izročila društveno odlikovanje.

To srečanje pa ni bilo le praznovanje Abrahama. Gizelina hči Klavdija je tudi proslavljala, saj je uspešno opravila diplomu in tako postala prva slovenska odvetnica iz druge generacije Slovencev v Berlinu, za kar ji izrekamo še posebne čestitke. Klavdija je tudi glavna napovedovalka in povezovalka slovenskega programa na televiziji, ki deluje v okviru sekcije društva Slovenija. Župnik je večkrat poudaril, da si zasluži zlati ekran, ker tako lepo govori slovensko.

V soboto, 22. septembra 2001, so se v slovenski župniji v velikem številu zbrali pri sveti maši, darovani za uspeh letošnjega veroučnega leta. Spomnili so se vseh, ki hodijo v šolo. Med mašo je igrala skupina Druga generacija. Bilo je čudovito, saj so fantje izbrali lepe

Milka in Jože Božič

pesmi, ki so vse navzoče spomnile na resnost trenutka, v katerem se je svet znašel. Vsi so začutili, da so prav preko njihove pesmi postali še bolj povezani med seboj.

Istočasno se je v Stuttgartu odvijala folkloriada in veliko berlinskih šolarjev in študentov je bilo tam - tudi z njimi so bili povezani pri sveti maši.

Med letošnjimi Abrahami je bil tudi Franc Šaruga (z ženo Cilko).

Po maši smo spet praznovali. 50 let je obhajala Kristina Božič. Njen mož Karli poje v oktetu, sin Karli tudi in je hkrati predsednik zbora. Drugi sin Kristjan pa igra in poje v skupini Druga generacija. Župnik Dori je družino Božič primerjal s štiriperesno deteljico: srečen je, kdor jo najde! Božičevi so res zgledna družina, ki živi in diha z župnijo. Pri vseh župnijskih akcijah so vedno in povsod prisotni. V to družino je prišla tudi Sabina, Karlijeva žena, ki pričakuje drugega otroka, in mala Selina, ki je mali sončni žarek vseh Božičevih in Bizjakovih.

Mami Kristini je ob Abrahamu s pesmijo najprej čestital oktet, potem predstavnik župnije, predsednik Združenja Abrahamov Slavko Simončič, nato ji je zaigrala še Druga generacija. Sinova Kristjan in Karli sta mami posnela CD-ploščo in ji posvetila posebej za to priložnost napisano pesem.

Slovenski veleposlanik v Berlinu gostil kardinala

V sredo, 19. 9. 2001, sta slovenski veleposlanik v Berlinu Alfonz Naberžnik in njegova žena Julija v svoji privatni rezidenci pripravila slavnostno večerjo v čast berlinskega nadškofu Georgu Sterzynskemu, ki je v zadnjem času veliko naredil za promocijo Slovenije v Berlinu in Nemčiji. Kot smo že poročali, je preživel dopust v Sloveniji, o čemer je poročala tudi nemška televizija.

Veleposlanik se je kardinalu zahvalil za zgledno sodelovanje, kardinal pa je znova pohvalil lepote Slovenije, Slovence in vse ljudi, ki jih je srečal ob svojem obisku. Poudaril je, da mu je še posebej ostalo v spominu srečanje z ljubljan-

skim nadškofom in metropolitom dr. Francem Rodetom.

Na večerjo so bili poleg kardinala in njegovega tajnika Kristopha Carlsona povabljeni tudi ugledni nemški poliki in gospodarstveniki iz Berlina, ki delujejo na zvezni ravni, in slovenski župnik Izidor Pečovnik.

M. M.

ESSEN

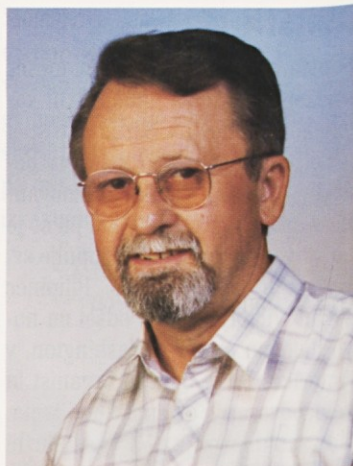
Pri Materi doma ...

smo poimenovali letošnje poletno srečanje rojakov v domovini, tistih, ki so se že preselili za stalno domov ter sorodnikov in prijateljev naših ljudi.

Naše prvo tovrstno poletno srečanje v domovini smo imeli pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Sodeč po razdeljenih bogoslužnih programih se nas je zbralo okoli 180. Somaševanju pri Marijinem oltarju se je ob domačem župniku pridružil še g. Lojze Brce, župnik iz belokranjske župnije Podzemelj. Je že "stari znanec" mnogih naših rojakov, njegova rodna sestra Marija z družino živi med nami v Dortmundu in je bil že večkrat med nami.

Mogočno je odmevala pesem rojakov tako pri maši kot pri Marijinih litanijah s prošnjo in zahvalo v toplini duha in srca.

Velik del se nas je zatem združil na srečanju v bližini Brezij, ob kosilu, klepetu, prijetni družini. Tudi harmonika ni manjkala. Nekateri rojaki so nadaljevanje popoldneva izkoristili za medsebojne obiske, srečanja po daljšem času, spet drugi pa smo odšli naprej na Bled in se razpršili šele v večernih urah.

Pokojni Štefan Časar iz Krefelda

60. let Elwire Borišek iz Castropa

Werner Mandel iz Recklinghausna se je srečal z Abrahamom.

Letošnji 26. julij, dan našega srečanja, nam bo ostal v lepem spominu - z obljubo, da se prihodnje poletje zopet dobimo skupaj. Tokrat morda na Štajerskem ali Primorskem.

Z Materjo k Sinu v novem tisočletju ...

je bilo izbrano vabilo in geslo za letošnje tradicionalno romanje na prvo oktobrsko nedeljo k Mariji v Kevelaer. Čeprav se na jesensko vreme ni mogoče zanesti, se nas iz obeh slovenskih župnij Essna/Oberhausna ter Kölna vsako leto na rožnovensko nedeljo zbere na romanju res lepo število. Tudi letos nas je prišlo veliko s skupno prošnjo v srcu, da bi nas Marija s svojo materinsko roko varno vodila k Sinu v novem tisočletju, v katerega smo vstopili. V tem duhu so toplo domače izzvenevale spodbudne besede nagovora župnika Martina Mlakarja in se prelivale v zahvalo ter prošnjo v daritvi, molitvi in tisti srcu in duši tako lepi in prisrčno domači slovenski Marijini pesmi.

Posvetili smo se Mariji, se ji tudi zahvalili ter jo poprosili za domovino ob 10-letnici njene samostojnosti.

Odhajali smo s prošnjo, da bi Marija, kraljica Slovencev, razprostirala svoj materinski plašč priprošnje na vse nas, živeče doma in raztresene po širnem svetu ...

ODERHAUSEN

Kirche international

Tokrat na zadnjo nedeljo v septembru že dvaindvajsetič po vrsti. Deset različnih narodov, navad, kultur pri skupnem daritvenem oltarju s prošnjo, da bi bil svet ved-

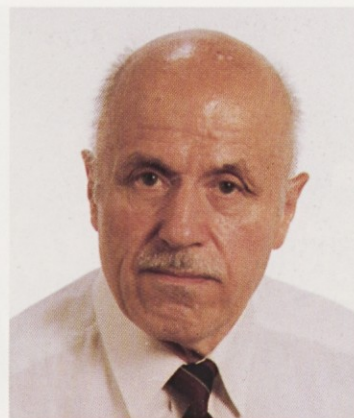
no bolj ena družina. In da bi mi tu živeči pridodajali v vsakdanjem bivanju temu svoj del ob Njegovi očetovski pomoči. Težka septembrska katastrofa je še bolj usmerjala naša srca - iz različnosti v svobodi do edinosti.

Tudi prijetno popoldansko srečanje ob kulturnem nastopu posameznih narodnih skupin ter prijetnostih za "telo" ob narodnih specialitetah na stojnicah v prijateljsko skupnost povezujejo vsakoletno lepo število navzočih.

FRANKFURT

Ob koncu septembra ter v začetku oktobra se zlasti v severnem delu Hessna pripravljamo na tridesetletnico slovenskega bogoslužja v Lichu. O tem bo več v naslednji številki Naše luči. Pač pa je bilo v zadnjem času v naši skupnosti nekaj smrti.

Ravno 1. avgusta 2001 je v Zagrebu umrl Danijel Zadnik (brat gospe Herche) iz Frankfurta. Rojen je bil 1. 10. 1922 v Trstu. Leta 1931 so se Zadnikovi zaradi pritiska fašističnih oblasti izselili iz Trsta in si kot trgovci našli dom v Zagrebu. Pokojni Danijel je najprej študiral medicino, a se je zaposlil kot knjigovodja, kar je ostal do upokojitve. Od 1962 do 1969 je živel in delal v Frankfurtu pri podjetju AEG. Tega leta pa se je vrnil v Zagreb, a se je občasno vračal k sestri na obisk. Leta 1997 je v Frankfurtu zbolel in tako ostal v oskrbi svoje sestre do vrnitve v Zagreb nekaj tednov pred smrtjo. Že izmučen od bolezni je pred prevozom v Zagreb prejel zakramente za bolne in umirajoče. Pokopan je na zagrebškem pokopališču Mirogoj.

Pokojni Danijel Zadnik

AZ

V Grosskrotzenburgu je umrla 68-letna Gabrijela Jezovšek, v Münstru pri Darmstadtu pa 53-letni Karl Josef Herd, čigar žena Majda je Slovenka.

Bog naj jim da gledati svoje obličje in naj bodo v večnosti deležni božjega usmiljenja in dobrote.

rem

MANNHEIM

Romanje v Speyer

Slovenska župnija Mannheim, ki spada sicer pod zelo oddaljeno škofijo Freiburg, ima del svojih faranov v pokrajini Rheinland-Pfalz, ta pokrajina pa ima svojo škofijo v Speyerju. Ker je to zelo blizu Mannheima, smo se letos po počitnicah odzvali vabilu škofije Speyer in se udeležili romanja vseh tujejezičnih župnij s te škofije v stolno cerkev. 9. septembra, v ne navadno hladnem vremenu za ta letni čas, se nas je zbrala nepričakovano velika skupina Slovencev pred tisočletno Marijino cerkvijo. Kot vse zelo stare cerkve je na zunaj mogočna, s sledovi mnogih prezidav, notranjost pa je zelo temna in za slovenski okus tudi precej prazna. Znamenita pa je

Slovenci med sprevodom v starodavno stolnico v Speyerju

po zelo starem kipu Matere Božje. V tej cerkvi je bila dokončana stara latinska molitev k Materi Božji Salve Regina (Pozdravljena Kraljica). Zato so v cerkveni tlak vdlane besede iz medenine: "o clemens, o pia, o dulcis, virgo Maria" (o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija). Je ena najdaljših cerkva na svetu in celo prečni ladji ob daritvenem oltarju sta tako veliki, da bi ju bili marsikje veseli, kjer imajo premajhno cerkev. Ker je cerkev tako velika, glas zelo dolgo odmeva. Če je cerkev prazna, odmeva glas orgel, ko že utihnejo, še več kot minuto; nekateri trdijo, da celo tri minute. To smo doživeli v živo, ko je ministrant po nerodnosti udaril s kadilnico ob stopnico in je zaropotalo. Čez nekaj sekund smo slišali iz cerkve še en tak ropot - odmev!

Škof dr. Anton Schlembach je vsem navzočim izrazil dobrodošlico, v pridigi pa je vse spodbujal, naj bi ohranjali vero ter svojo narodno kulturo in identiteto. Obenem naj bi se ne izolirali od nemške kulture, saj živimo v nemškem prostoru. S tem drug drugega bogatimo ter obenem ustvarjamo oporo za ohranjanje krščanske vere. Da je škof mislil resno z medsebojno

bogatitvijo, je pokazal tudi z udeležbo na preprostem skupnem kosilu, ko si je bilo treba po potrpežljivem čakanju poiskati sedež za mizo. Vzel si je čas tudi popoldne za ogled nastopa folklornih skupin. Slovenci sicer nismo nastopali, Marija in Tone Ivanc pa sta s svojo narodno nošo kljub temu poskrbela, da so nas Slovence opazili. Mnogi so ju želeli fotografirati in tudi škof se je zanimal za lepo narodno nošo ter pri tem poudaril, da je prav, da se ohranja narodna dediščina.

Popoldne se je mnogim že mudilo domov, a smo se še vedno v velikem številu zbrali k molitvi rožnega venca v cerkvi sv. Jožefa. Prvo

desetko je molil naprej škof, nato pa še skupine Hrvatov, Poljakov, Italijanov in Vietnamcev.

V glavni ulici v Speyerju je tudi kip romarja v Kompostelo. Skozi Speyer je namreč vodila ena glavnih romarskih poti proti Španiji. Mogoče je v preteklosti tudi kak slovenski romar prišel tod mimo na svoji dolgi romarski poti v "Kelmorajn in Kompostelo" (Kelmorajn = Köln am Rhein). Mi pa smo se po končanem romanju le slikali ob mogočnem kipu romarja, za pešpot v Kompostelo pa v modernem času ni ne časa ne potrpljenja.

Janez Modic

MÜNCHEN

Šolsko leto smo pričeli 15. septembra. Iz leta v leto se število zdomskih otrok na Bavarskem močno krči, a naša sobotna šola še vedno vztraja. V letošnjem šolskem letu bomo poučevali dvanajst otrok na različnih razrednih stopnjah. Vsako soboto se srečujemo pri slovenščini, verouku in domoznanzstvu. Tudi letos bomo skušali uprizoriti igrice. Izbrali smo odrsko priredbo Kristine Brenkove 'Modra vrtnica'. Delo je zahtevno, a upamo, da bomo s pomočjo

Tudi za otroke v Münchnu se je začelo novo šolsko leto.

zvestih sodelavcev pripravili vse potrebno za uprizoritev do prihodnjega materinskega dneva.

Maša narodov je bila 30. septembra. Bogoslužje je vodil münchenški pomožni škof Siebler. V svojem nagovoru se je ustavil ob pomembnem prispevku tujejezičnih misij k razvoju krajevne Cerkve.

Mašno bogoslužje je oblikoval združeni taizejski pevski zbor, v katerem so sodelovali tudi naši mladi župljani. Po maši smo se srečali ob prigrizku in škof je še posebej predstavil vsakega duhovnika, ki deluje na tujejezičnih misi-jah.

Pri maši smo bili Slovenci častno zastopani, saj je naš duhovnik Marjan imel mesto prvega med somaševalci ob škofu. Prav posebej razveseljivo je bilo tokrat veliko število udeležencev, ljudi iz mnogih münchenških narodnih župnij, pa tudi nemških vernikov. Sodelovalo je tudi več kot štirideset duhovnikov. Med njimi je bilo prvič po dolgem času mogoče videti tudi veliko nemških župnikov in dekanov, kar je bilo do sedaj nekoliko manj prisotno in seveda manj vzpodbudno. Tudi iz tega sklepa

komentatorji znotraj krajevne Cerkve, da se v zavesti domačih kristjanov krepi duh edinosti in priznanja vloge narodnih misij.

STUTT GART

Praznik slovesa in sprejema v Stuttgartu

V nedeljo, 30. septembra, se je v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu **poslovil dosedanji župnik g. Janez Šket. Istočasno je bil tudi sprejem novega župnika, g. Zvoneta Štrublja.**

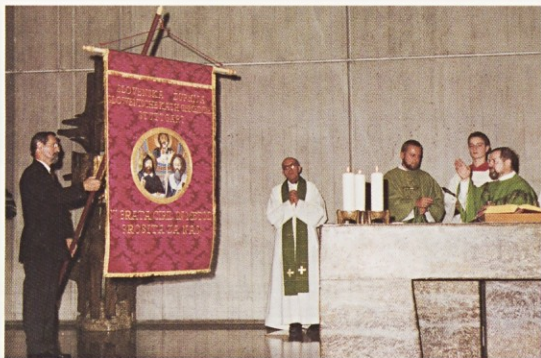
Lepo nedeljsko popoldne je obetalo prijetno in bogato srečanje vernikov iz Stuttgarta in okolice. Ob pol petih popoldne se je cerkev napolnila do zadnjega kotička. Slovesno somaševanje je vodil župnik Janez Šket. Ob njem sta bila odgovorni za pastoralo izseljencev v škofiji Rottenburg-Stuttgart, prelat Jürgen Adam, in novi župnik, dr. Zvone Štrubelj. V zboru somaševalcev so bili delegat slovenskega dušnega pastirstva v Nemčiji in predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi, msgr. Janez Pucelj, dekan iz Stuttgarta Michael Brock, župnik skupnosti sv. Konrada Anton

Seeberger, sobrat in sodelavec Pavel Uršič in še nekaj duhovnikov, ki so se udeležili slovesnosti. Pisani venec ministrantov je mladostno obarval oltarni prostor.

Po slovesnem orgelskem preludiju ob vstopu je zapel mladinski zbor Veneti živahno pesem Slavim Boga. Bogoslužje se je odvijalo v sodelovanju različnih pevskih skupin: cerkvenega in mladinskega zbora, pevske skupine Prijat'li društva Slovenija in celotnega občestva. Liturgični sodelavci so lepo in z občutkom pripravili branje beril in različne uvode v bogoslužne dele. Po evangeliju, ki ga je v slovenščini in nemščini prebral novi župnik, je občestvo nagovoril dosedanji župnik Janez Šket. S toplimi in izbranimi besedami se je zahvalil za sedem in polletno bivanje v Stuttgartu in izrazil željo, da bi slovenska verska skupnost na Württemberskem še najprej rastla kot občestvo vernih, ki se hrani z božjo besedo in s Kristusovim kruhom življenja. S kratkim nagovorom v nemščini je tudi za naprej zaželel dobro sodelovanje med slovenskimi in nemškimi verniki v župniji sv. Konrada in v škofiji. Po pridigi je g. Šket blagoslovil novo

Zvone Štrubelj, Janez Šket in prelat Jürgen Adam med slovesno mašo

Blagoslov novega župnijskega bandera

bandero slovenske župnije, ki nosi na prednji strani podobo svetih bratov Cirila in Metoda, na zadnji pa sliko Marije Pomagaj. Ganljivi so bili trenutki obreda blagoslovitve tako pomembnega znamenja slovenske skupnosti v Stuttgartu.

Besedo je nato prevzel prelat Jürgen Adam. Na kratko je orisal pot in pomen dosedanjega pastirja Janeza Šketa. Zahvalil se mu je za vzorno delo in za ves trud, ki ga je v sedmih letih opravljal med slovenskimi verniki in v škofiji. Na kratko je predstavil tudi novega župnika Zvoneta Štrublja. Posebno pozornost je namenil celotni skupnosti. Po njegovih besedah duhovniki pridejo in gredo, cerkvena

skupnost pa ostane nositeljica Kristusovega poslanstva, seveda skupaj z duhovnikom, kateremu je zaupana naloga vodstva in služenja.

Pred sklepnim blagoslovom in po zahvalni pesmi so gospodu Šketu v slovo spregovorili še drugi. Najprej delegat msgr. Janez Pucelj. Prebral je pismo g. Cirila Turka, ki se slovesnosti ni mogel udeležiti. V svojem nagovoru je ovrednotil delo vseh dosedanjih župnikov v Stuttgartu in po pozdravu novega župnika namenil nekaj vzpodbudnih besed celotni skupnosti. Dekan Michael Brock, ki gospoda Šketa do sedaj ni poznal, saj je službo dekana prevzel šele pred štirinajstimi dnevi, je poudaril, da je k

Skupina Veneti je zapela nekaj pesmi z nove zgoščenke.

slovesnosti prišlo zelo veliko ljudi, predvsem pa, da so zastopani vsi, od otrok in odraščajočih do mladine, družin in starejših oseb. Vse to je znamenje žive skupnosti. Pastoralno delo g. Šketa, je še rekel, ima svoje dobre sadove, ki jih okušamo v teh trenutkih slovesnosti. V imenu nemške župnije sv. Konrada je v slovo spregovorila podpredsednica župnijskega sveta, gosa Angelika Hagedorn. Občutene besede zahvale in slovesa sta v imenu slovenskega župnijskega pastoralnega sveta spregovorila Franci Arh in Marija Mauko. Prijateljstvo, ki je vezalo dosedanjega župnika in člane slovenske skupnosti, se s tem slovesom ne končuje, ampak se bo zagotovo

V dvorani so farani še osebno pozdravili oba župnika.

nadaljevalo tudi naprej, sta poudarila govornika. Novega župnika sta v imenu skupnosti pozdravila gospa Ivanka Vipavc in gospod Stefan Fabčič. V imenu društva Slovenija je spregovoril gospod Tone Strojčan. Na koncu je vernike pozdravil tudi novi župnik dr. Zvone Štrubelj.

S številnimi darovi, predvsem pa s toplimi besedami slovesa in dobrodošlice, sta bila obdarovana pastir, ki odhaja, in novi župnik, ki prihaja. Sklepna pesem Marija skoz' življenje je vsem udeležencem slavja dodala še piko na i. Po mnenju številnih ljudi je v slovesnosti, čeprav je delno potekala v nemščini, prišlo do izraza slovensko toplo in globoko občutje.

V župnijski dvorani sv. Konrada se je to tipično slovensko vzdušje nadaljevalo ob kozarčku in pri-grizku, ki so ga pripravili prizadevni člani slovenske skupnosti. Med družabnostjo ni manjkalo petja. Svojo novo zgoščenko je predstavila mladinska skupina Veneti. Vencček ljudskih pesmi je zbrani družini zapela pevska skupina Prijat'li društva Slovenija. Za dobro razpoloženje, ki se je spontano prelilo v kolo in v rajanje, je poskrbel ansambel Planet X. Do besede je prišla tudi skupina slovenskih nogometašev, ki se zbirajo v okrilju slovenske župnije. Gospoda Šketa so prišli pozdravit tudi predstavniki Slovenske šole v Stuttgartu. Šele v poznih večernih urah je blaga tišina ogrnila Slovenski dom. Zaropotal je le avto. Gospod Janez Šket se je še isti večer vrnil v Slovenijo, v Semič, saj ga je v ponedeljek zgodaj zjutraj že čakala skupina veroučencev na njegovem novem delovnem mestu.

V Heilbronnu sta 19. maja praznovala 40-letnico zakona g. Anton

Košir, doma iz Kranjske Gore, in g. **Alojzija, roj. Sluga**, po rodu iz Šentlenarta na Koroškem. Spoznala sta se leta 1960 v Nemčiji in se naslednje leto za binkošti poročila. Sedaj živita v Oedheimu pri Heilbronnu in zvesto sodelujeta tudi s slovensko skupnostjo. Čestitamo!

Iz poslovnega pisma Janeza Šketa

Dragi rojaki,

sedem let in pol sem z vami živel v "drugi domovini" na Württembergem. Ta leta so hitro minila in to je dokaz, da so bila lepa. Ob slovesu bi se rad vsem prav srčno zahvalil za vso pozornost in razumevanje, za sodelovanje in potrpežljivost, saj smo le tako lahko naredili marsikaj lepega in dobrega, kar nam bo ostalo v dolgotrajnem spominu.

Služba duhovnika je služba Cerkvi - ljudem, ki ga potrebujejo. Zame so bila ta leta duhovništva med vami - in v škofiji Rottenburg-Stuttgart lepa in dragocena izkušnja. Marsikaj sem v tem času spoznal in se od vseh naučil. Prepričan sem, da mi bo to v življenju in moji duhovniški službi v dragoceno korist. Gotovo nisem izpolnil vseh vaših pričakovanj in želja ter potreb. In če sem koga kdaj tako ali drugače prizadel, iskreno prosim za odpusčanje.

V življenju mi večkrat pomaga primerjava človeka, ki je lahko podoben gobi, cevi, situ ali pa cedilu. Goba popije in ohrani vse, dobro in slabo, cev spusti skozi sebe vse, dobro in slabo, sito spusti iz sebe zrnye, pleva pa zadrži v sebi, cedilo pa izpusti odvečno vsebino, slabo, in zadrži le dobro. In samo tak človek, ki zna "precediti" in obdržati le dobro, je lahko zares srečen. To se učim ob Jezusu, to

sem želel v teh letih oznanjati in živeti med vami.

Bog vas ima zelo rad in vam pošilja novega "pastirja" v osebi dr. Zvoneta Štrublja. Ko ga boste nekoliko spoznali, boste videli, da je Bog preko nadškofa dr. Franca Rodeta in ostalih slovenskih škofov zelo dobro poskrbel za vas. Dr. Štrubelj je izobražen, ponižen, dober, delaven, ob sebi pa bo imel še naprej za pomoč g. Pavla Uršiča. Trenutno je zelo bolan g. Joško Bucik iz Augsburga, ki skrbi tudi za rojake v Ulmu in Ravensburgu, tako da bo morda tudi tam potrebna občasna pomoč. Iskreno ga priporočam v molitve.

Za naprej bom delo nadaljeval v Beli krajini, in vsakogar, ki se bo kdaj oglasil v Semiču, bom zelo vesel. Upam, da se bomo v naši lepi Sloveniji pa tudi kje drugje še srečali in pozdravili kot "stari prijatelji".

Ob koncu bi vas rad prosil, ostanite zvesti Bogu, Cerkvi in domovini. To se pokaže na različne načine. Med drugim z rednim obiskovanjem slovenskega bogoslužja in prireditvev, s pripravljenostjo sodelovanja z novim župnikom in drugimi sodelavci, s sprejemanjem in posredovanjem verskega tiska.

Še enkrat hvala vsem, Gospod naj vas blagoslavlja in Vam nakloni milosti, ki jih najbolj potrebujete sami in vaši bližnji. V molitvi pa ostanimo še naprej povezani!

Janez Šket

Pozdrav Zvoneta Štrublja

Pri maši ob slovesu od dosedanega župnika Janeza Šketa je novi župnik takole nagovoril odhajajočega pastirja in svoje vernike:

Dragi Janez in dragi rojaki!

Vsem, ki ste mi namenili besedo dobrodošlice, prav lepa hvala. Po pravici obhajamo danes zahvalno nedeljo. Bogu se zahvaljujemo za

vse dobrine zemlje, predvsem pa za duhovne dobrine, ki nam jih naklanja. Za to slovesnost nismo izbirali posebnih beril. Kot nalašč pa smo v današnjem drugem berilu brali priporočilo svetega Pavla, kakšen naj bo božji služabnik, kaj naj ga odlikuje. Imeti mora pravičnost, pobožnost, vero, ljubezen, stanovitnost in krotkost.

Z gospodom Janezom Šketom, ki danes odhaja, sva že dolgo v prijateljski navezi. Ne bi mogel lepše strniti potez, ki ga odlikujejo pri njegovem duhovniškem delu: pravičnost, pobožnost, vera, ljubezen, stanovitnost in krotkost. Pravičnost do vseh. Pobožnost, to je stalna povezanost z Bogom. Vera v dobro, ki je v vsakem človeku. Ljubezen do vseh, ki se izraža v razumevanju, odprtosti in odpuščanju. Stanovitnost, rekel bi celo žilavost v delu za božje kraljestvo. Krotkost, to je znati stopiti v ozadje in tam biti režiser dobrega in plemenitega. Ta vrlina ni in ne more biti prirojena. Potrebno je, da si jo privzgojiš in jo neguješ.

V tem stilu in v tem duhu bi rad skupaj z dragocenim sodelavcem g. Pavlom Uršičem nadaljeval pastoralno delo vašega dosedanjega župnika Janeza Šketa. Vse vas naprošam, da nama pri izgradnji božjega kraljestva stojite ob strani in nama po najboljših močeh pomagata.

Na misel mi prihaja posvetilo, ki sem ga pred devetnajstimi leti napisal na novomašno podobico in ga v tem trenutku čutim zelo zelo blizu. "Bog je Oče zgodovine mojega odrešenja, Marija mati moje poti. Starši so me spočeli z ljubeznjo, narod mi je vzbudil željo po darovanju, prijatelji so mi izoblikovali srce. Škof Stanislav Lenič me je posvetil v duhovnika, zato sem in želim biti Kristusov duhovnik za službo človeku." Od danes naprej v službi vam, drage rojakinje in rojaki.

Claudia Glaser in Valentin Rajh iz Stuttgarta sta rekla svoj življenjski "DA."

Š V E D S K A

Spoštovano uredništvo!

Naj Vam na začetku pisma čestitam ob obletnici mesečnika za nas Slovence po svetu.

Revija nam omogoča, da imamo stike z domovino in izvemo tudi, kaj se dogaja v drugih državah. Sama sem prišla za možem Karlom na Švedsko leta 1967, tu sva si uredila dom, družino s sinom in hčerko, sedaj pa imava že vnuke in tako teče življenje naprej. občutek imam, da bolj ko smo starejši, več nam pomeni domovina: v najinem srcu je to Maribor, ki ga obiščeva vsako leto. Razveselimo se tudi obiskov iz Slovenije. Zadnje čase smo imeli ob srečanju katoličanov

v Vadsteni tudi muzikante, ki so razveselili vse poslušalce.

Namen mojega pisma, kot ste mogoče razbrali s fotografije, je praznovanje rojstnega dne našega župnika Zvoneta Podvinskega. Velikokrat je napisal za Našo luč o naših praznovanjih, srečanjih z Abrahamom, in sedaj je čas, da tudi mi pošljemo kakšno fotografijo.

Z veliko potrpežljivostjo in božjo pomočjo se vozi gospod Zvone po Švedski, kjer ima maše, poroke, zakramente. Če se vozi en mesec po poteh iz Göteborga v Barös, Jönköping, Stockholm, Landskrono, Mahnö, Orebro, naredi toliko kilometrov, da bi bil že v Sloveniji. Se pravi, da v poti vložijo veliko truda, in mislim, da smo zelo ne-hvaležni, kadar nas je samo nekaj v cerkvi pri maši. V Göteborgu mu skušamo pomagati, ker pač tukaj živi. Misijski svet, na katerega se lahko obrne, mu skuša priskočiti na pomoč. Tako smo vsako leto pripravili (seveda, če ni bil odsoten) majhno presenečenje za njegov praznik. Tega se razveseli, saj ob takih priložnostih pokramljamo, se nasmejimo in tudi zapojemo.

G. Zvone, hvaležni smo Vam za vaš trud in potrpežljivost z nami, kar gotovo ni lahko, saj smo ljudje različni. Mislim, da bi morali vsi pokazati več spoštovanja do njegovega dela in tudi do njega samega, saj je vedno pripravljen pomagati, kadar ga najbolj potrebujemo. Naj še omenim, da je gospod Zvone tudi odlični kuhar, kar smo preizkusili, kadar smo čistili cerkev.

G. župnik, želimo, da ostanete še veliko let med nami.

*Za Katoliški misijski svet
Marija Kolar*

Praznovanje rojstnega dne župnika Zvoneta v cerkvenih prostorih

Dogodki na Švedskem

Spoštovane bralke in bralci Naše luči!

Verjetno se mnogi sprašujete, kako to, da ni nobenega sporočila s Švedske. Se tam ni zgodilo nič takšnega, da bi bilo vredno zapisati človeškemu spominu? Ne, ampak ravno nasprotno. V tej številki Naše luči boste spet brali o Švedski in življenju slovenskih rojakov v tej severnoevropski deželi.

Cerkvena poroka: v soboto, 19. maja ob 14. uri popoldan, sta si v cerkvi v Fiskebäckskillu obljubila zakonsko zvestobo **Carmen Koncut** in **Michael John Peterson**, Slovenka in Šved, ki si bosta odslej prizadevala biti drug drugemu zvesta v sreči in nesreči, v boleznih in zdravju in se bosta ljubila ter spoštovala vse dni življenja s pomočjo zakramenta sv. zakona.

Lepa je bila tista majska sobota, ko so se svatje s Švedske in iz Slovenije zbrali v Lysekilu, ki leži ob zahodni obali Švedske, približno 100 kilometrov severno od Göteborga. Ker so vsi prišli od daleč, so se zbrali že okoli 12. ure. Ob 13. uri je stara ladja sprejela goste in ženina, ki so se skupaj s slovenskim duhovnikom prepeljali

na drugo stran, v starodavno cerkev, kjer so vsi pričakovali tudi nevesto, ki jo je pred oltar in k ženinu pripeljal njen oče Benedikt. Tako se je, ob slovesnem igranju orgel, začela poroka. Izbrano božjo Besedo je prebrala ženinova sestra Anna Beckfors. Na željo obeh novoporočencev je bila poroka v švedskem jeziku. Slovenski duhovnik želi na tem mestu pohvaliti lepo sodelovanje v cerkvi, pa tudi vse, ki so pripravili tako lepo slovesnost po poroki. Posebej bo ta dogodek ostal v spominu nevestinim sorodnikom, ki so za to priložnost pripotovali z Goriških Brd, da skupaj z nevestinimi starši ter ženinovo mamo in ostalimi navzočimi v cerkvi izprosijo potrebne-

ga blagoslova in sreče novoporočencema Carmen in Michaelu.

Novoporočenca sta poskrbela za lepo presenečenje, saj smo se od cerkve, kjer je bila poroka, z barko vozili med otočjem v tistem predelu, občudovali lepoto narave in doživljali lepoto narave ter človeškega prijateljstva, saj je bila ravno dolga vožnja prilika za medsebojno spoznavanje in prijateljevanje. Po vsem tem so svatje odšli v poročno dvorano, kjer je bila gostinja z izbranimi jedili in kjer je veselje trajalo do jutranjih ur.

Cerkvena poroka v Malmö: tam sta naša rojaka **Natali Rebeka Silič** in **Bojan Čarli Krumpačnik** 30. junija letošnje leto stopila pred oltar v župnijski cerkvi Našega Odrešenika (Var Frälsare kyrka). Pred oltar so ju pospremili njuni mami ter brat in sestra. Zakrament sv. zakona sta si podelila med mašo, pri kateri sta skupaj s svati lepo sodelovala in tudi prejela sv. obhajilo pod obema podobama, da bi tako mogla z božjo pomočjo in medsebojno ljubeznijo vztrajati drug ob drugem vse dni življenja. Pred koncem maše je slovenski duhovnik po stari slovenski navadi blagoslovil vino, ki so ga pili svatje, ko so novoporočencema čestitali,

V Malmöju sta se poročila Natali Silič in Bojan Krumpačnik.

Po blagoslovu jadrnice "Lupinica" so se gostje preizkusili še za krmilom.

preden sta odšla ob slovesni poročni koračnici iz cerkve, kjer se vsako prvo nedeljo v mesecu ob 16.30 zbirajo pri maši slovenski verniki.

Natali in Bojan sta druga generacija naših rojakov, ki živijo na Švedskem. Tako je slovenska skupnost na jugu Švedske dobila še eno slovensko družino, kjer si bodo prizadevali za zvestobo Kristusovi Cerkvi in slovenstvu. Prav tako smejo rojaki upati, da bo Natali, ki je bila že prej zelo aktivna v SD Planika, to tudi v prihodnje. Da bo društveno življenje, ki bolj ali manj zamira v vseh slovenskih društvih na Švedskem, s pomočjo odrasle druge generacije ponovno zaživelo.

Obema paroma slovenski dušni pastir vošči lepe ljubezni, ki naj bo rodovitna v vseh pogledih in ki naj bo nekoč bogato nagrajena v nebesih, kjer se veselijo dragi rajni.

Krst: V nedeljo, 20. maja, je bil še en praznik za slovensko skupnost na Švedskem. V tem mesecu se vsako leto na tretjo nedeljo v mesecu, razen če so binškošti, zberejo v Angeredu k maši, pri kateri je tudi blagoslov avtomobilov. Letos pa je bil še en dogodek, ki je naredil tisto nedeljo še slovesnejšo, saj je bil

med mašo krščen **William Jelačić**, po očetu Goranu Hrvat, po mami Maureen pa Slovenec. Predvsem pa je od takrat naprej božji otrok, ki naj ob skrbni ljubezni staršev raste v dobrega človeka in kristjana. Naj otrokovi starši in boter naredijo vse, da bo mali William v veselje njim, predvsem pa ljubemu Bogu!

Vadstena 2001: Letošnjo binškoštno srečanje je bilo 3. junija. Slovesno somaševanje je vodil škof Alojzij Uran, ki je Slovenski škofovski konferenci odgovoren za pastoralo med slovenskimi zdomci in izseljenci ter med rojaki v zamejstvu. Škofa Urana je na Švedsko pripeljal msgr. Janez Pucelj, ki je delegat za Slovence v Nemčiji in na Švedskem. S škofom je pripotoval tudi njegov šofer Milan in organist Tone Potočnik. Ob tej priložnosti je s škofom pripotovala tudi njegova sestra. Cesarjeva družina iz Hjalba blizu Göteborga je vse dni gostila goste letošnje Vadstene. Skrbna Marta je z ljubeznijo pripravljala slovenska jedila, Ivan pa je kot dobri gospodar skrbel za pijačo. Tudi Cesarjeva otroka Robert in Tanja sta bila doma in sta pomagala mami in očetu pri strežbi. Tako je tuji-

na postala bolj prijazna in človek se počuti kot doma.

Škof Uran je v petek, 1. junija popoldan, blizu nove göteborgske opere blagoslovil ob obali privezane jadrnico z imenom Lupinca. Bil je veličasten dogodek za mlado slovensko družinico, ki se je čez nekaj dni podala na dolgo krožno pot proti Sloveniji. Mala Pika je skupaj z mamo Katjo in atom Zoranom doživljala krst barke, obenem pa je radovedno gledala neznane obraze, ki so se zbrali ob blagoslovu "njene barke". Takrat je slovenska zastava slovesno plapolala in mimoidoči ljudje so se ustavljali ter z zanimanjem gledali "neznano zastavo". Po blagoslovu barke je škof Uran začel peti pesem Barčica po morju plava in vsa družina je veselo "pritegnila", da se je daleč slišalo. Nato so gostje iz Slovenije odšli na obed k Cesarjevim.

V soboto so gostje, ki so sicer spali v sobah za goste pri sestrah v Johannesgardenu, odpotovali skupaj s slovenskim dušnim pastirjem Zvonetom v Vadsteno. Tam so jih že pričakali člani ansambla Predor, ki so s pomočjo ID Slovenija v svetu prišli na to slovensko srečanje, in seveda tudi sestre sv. Brigite Švedske, ki s tako ljubeznijo pripravljajo vse potrebno za sprejem slovenskih romarjev pri njih.

Binškoštna nedelja je letos spet privabila slovenske rojake v Vadsteno, kjer se jih je zbralo okoli 150. Res je, da to srečanje ni več tako množično, kot so bila srečanja pred dvajsetimi leti in pozneje, so pa še vedno najbolj množična manifestacija vere slovenskega človeka, kakor tudi slovenstva na Švedskem. Škof Alojzij Uran je nagovoril rojake na Švedskem in jih potrdil v veri. S svojim lepim

glasom in kleno besedo se je še kako zapisal v srca Slovencev, ki živijo na Švedskem. Na začetku maše, po uvodni glasbi, ki jo je na orgle igral Tone Potočnik in po tisti znani pesmi: S skupno pesmijo prosimo, je škof Uran blagoslovil bandero (zastavo), kjer sta podobi Kraljice Slovencev (brezjanske Matere Božje) na eni strani, na drugi pa je upodobljen blaženi škof A. M. Slomšek. Nad podobama je napis: Kraljica Slovencev, prosi za nas, oziroma: Blaženi A. M. Slomšek, prosi za nas. To enkratno delo je nastalo s pomočjo Janeza Stražarja, ki je skupaj z rojaki iz Stockholma, nekaterimi posamezniki od drugod in nekaterimi slovenskimi društvi materialno podprl ta projekt. Delo sta s pomočjo računalnika in posebnih strojev naredila Betka in Robert Golob, šiviljstvo Mitra iz Preserij pri Radomljah, ki sta prišla za to priložnost v Vadsteno. Poleg "slovenske lipe" bo tudi bandero pričra slovenske vernosti na Švedskem. Letos so bandero nosili člani SD Simon Gregorčič iz Köpunga. Tako bo vsako leto eno društvo prevzelo to lepo in častno nalogo.

Za vzdušje v kapeli pri sestrah je poskrbel najprej ansambel Predor, ki je rojake sprejel z glasbo. V kapeli sami pa je organist Tone Potočnik poskrbel za lepo slovesno bogoslužje, saj je spremljal ljudsko petje in z igranjem na orgle pokazal, kaj instrument zmore. V Plavi cerkvi, kjer ležijo relikvije sv. Brigite, pa je po blagoslovu in zapeti pesmi Marija skoz življenje, pripravil polurni koncert iz zakladnice slovenskih skladateljev, kar je še posebej nagovorilo rojake.

Kakor do sedaj, so članice in člani Misijskega pastoralnega sveta in

Slovenskega doma skupaj s sestrami sv. Brigite, poskrbeli za lepo okrašeno dvorano, za gostoljubno postrežbo ter za pripravljeno hrano in pijačo, s čimer so pomagali pri zmanjšanju stroškov tega srečanja, skupaj s Slovenskim društvom iz Köpunga, ki je organiziralo tombolo. Bog povrni za vse dobro in za zvestobo slovenski stvari!

Posebna zahvala naj bo na tem mestu izrečena slovenski konzulki Bojani Cipot in sodelavki na ambasadi Marjeti Zorin, ker sta s svojo prisotnostjo zastopali slovensko ambasado in s tem slovensko državo na tem srečanju. Tej zahvali slovenski duhovnik pridružuje zahvalo ID Slovenija v svetu in skrbnemu Boštjanu Kocmurju, predsedniku tega društva, ki pomaga nositi del stroškov srečanja. Prav tako hvala msgr. Janezu Puclju, delegatu iz Nemčije. Če sestre sv. Brigite pravijo, da si ne znajo predstavljati binkošti brez Slovencev v Vadstenu, si slovenski dušni pastir ne zna predstavljati tega srečanja brez delegata Janeza. Zato: Bog povrni! Hvala tudi članom ansambla Predor ter organistu Tonetu Potočniku, ki so vsak na svoj način dodali ton slovesnosti. Predvsem pa hvala Misijskemu pastoralnemu svetu za veliko delo, ki ga imajo vsako leto in z ljubeznijo poskrbijo za dobro počutje. Hvala tudi SD Simon Gregorčič iz Köpunga, ki s svojo ljubeznivostjo in pripravljenostjo izvedejo vsakoletno tombolo ter za nošenje bandera. Posebna zahvala gre tudi vsem vam, ki vsako leto od blizu in daleč pridete v Vadsteno. Hvala Janezu Stražarju in njegovim iz Stockholma, posameznikom in nekaterim slovenskim društvom za botrstvo bandera. Hvala Adiju Golčmanu in Pavlu Udirju, ki sta

goste popeljala po Stockholmu, spregovorila o njegovi zgodovini in razkazala njegove znamenitosti. Hvala tudi družini Štefanič iz Stockholma za gostoljubje. In na koncu hvala "našemu delegatu" msgr. Janezu Puclju ter "našemu škofu" msgr. Alojziju Uranu za veliko poslanstvo, ki sta ga opravila v Vadstenu. Seveda je potrebno dodati tudi to, da sta bila draga gosta letošnje Vadstene tudi na prijateljskem obisku pri škofu Andersu Arboreliusu v Stockholmu, ki je v torek po binkošti sprejel gosta na škofiji in ju skupaj s slovenskim dušnim pastirjem na Švedskem pogostil. Še prej pa je bil prijateljski pogovor, kjer sta se škofa pogovarjala o pomembnih stvareh. Hvala gostoljubnemu škofu Andersu in vsem na škofiji v Stockholmu, ki so izkazali gostoljubje našemu škofu Alojziju in delegatu Janezu! Hvala torej vsakemu posamezniku in vsem, če je bil kdo izpuščen.

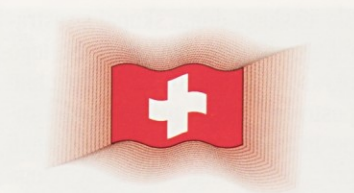
Švedsko-slovenski vzpon je v novem tisočletju potekal iz doline Voje, od koder so v ponedeljek, 23. julija, startali rojaki s Švedske in Švedu, kakor tudi Slovenci iz domovine proti Kredarici, kjer je bila zvečer v kapelici tudi sv. maša kot zaključek prvega dneva pohoda na Triglav. Naslednji dan je ura budila že ob 4. zjutraj in pred 5. uro je vsa skupina že bila v triglavski steni ter se je vzpenjala proti vrhu očaka Triglava. Tam je stari znanec teh pohodov Marjan Brezočnik "krstil" štiri "nove Slovence", kot temu pravijo. Njegova hči Andreja pa je potem podelila "planinske krstne liste". Seveda ni manjkalo tudi izbrane vinske kapljice, za katero je poskrbel Marjan, ki pomaga pri organizaciji in izvedbi švedsko-slovenskih vzponov že kar nekaj let ob podpori Avgusta Rakovnika iz Slovenije.

Nato je sledil spust proti Planiki in od tam proti Vodnikovi koči. Po kratkem počitku se je skupina podala na Velo polje in od tam nazaj v dolino Voje. Dan je bil dolg, saj je bilo potrebno biti na nogah več kot 13 ur. Zaključek vzpona v slovenske planine je bil v Bohinjski Bistrici, kjer so se rojaki najprej ustavili ob grobu p. Janeza Sodje, ki je bil na Švedskem kot slovenski duhovnik med leti 1972–1977. Tam so prižgali sveče in se nato udeležili večerne sv. maše. Na željo predsednika Slovenske zveze je slovenski duhovnik za pokojnega p. Janeza tam daroval sv. mašo za pokoj njegove duše. Tako je vsa skupina imela lep zaključek dvodnevne vandrane po slovenskih planinah.

Hvala vsem, ki ste pomagali pri organizaciji tega pohoda in vsem, ki ste se ga udeležili! Da bi ves ta napor in vsa ta lepota vse ljudi naredila še bolj plemenite in nortranje bolj bogate!

Dopust "švedskega vagabunda" Zvoneta je bil delaven. Mnogo obiskov in srečanj z ljudmi je naredilo njegov dopust še lepši. Mnogo je tudi dobrotnikov doma, ki ste ga materialno podprli, da je mogel iz kraja v kraj. Žal pa ni bilo mogoče srečati vseh ljudi, ker je čas prekratek in zaradi določenih nepredvidenih stvari ni bil obisk mogoč. To pa ne pomeni, da ni duhovne povezave z vsemi, ki so "njegovi". Se je pa vseh spomnil na Brezjah ter za vse daroval mašo na Sv. Višarjah, kjer se je udeležil Srečanja treh Slovenij, in na Svetih gorah, kamor je z romarji iz domače župnije peš romal in tudi tam daroval sveto mašo.

Vaš Zvone Podvinski

Š V I C A

Že 33. pri Naši ljubi Gospe v Einsiedelnu v Švici

"Naša ljuba Gospa v Einsiedelnu nas leto za letom vabi, da se ob njej zbiramo otroci slovenske matere, razkropljeni v tujem svetu ... Zopet si vabljen, da se podaš na pot, na božjo pot k Materi, ki te je posvojila v uri križa na Kalvariji ... Pričakuje te mati ljubezni in usmiljenja, Mati, ki zna čakati, da se otrok vrne ... Pred desetimi leti smo se kot slovenski narod in kot posamezniki izročili Mariji. To izročitev odslej ponavljamo vsako leto. Obnovimo izročitev Mariji - svetli zarji tretjega tisočletja, ko smo stopili v novo stoletje in tisočletje! Mati velike Ljubezni nas čaka ...!"

Župnik p. Robert Podgoršek je goste prisrčno pozdravil.

Tako je pisalo na povabilu na romanje, poslano na več kot 1.600 naslovov slovenskih rojakov v Švici in kneževini Lihtenštajn ter obmejnih področjih Avstrije, Francije in Švice.

Na večer pred romanjem, 22. septembra 2001, smo se zbrali v župnijski cerkvi Sv. Trojice v Rütli-Tann blizu Züricha. Bogoslužje je bilo dvojezično (slovensko-nemško), saj se je mašnemu slavju, ki ga je vodil koprski škof-pomočnik dr. Jurij BIZJAK, pridružil domači župnik s švicarskimi verniki. Mešani pevski zbor ŠTEFAN KOVAČ iz Murske Sobote je občuteno izvajal latinsko slovesno mašo v čast Sv. Trojici Ignacija Hladnika. Vmes pa se je razlegalo ljudsko petje. Za dobro počutje po maši je poskrbelo slovensko društvo SLOVENIJA Rütli/ZH, za kar jim gre vse priznanje: za lepo pripravljeno župnijsko dvorano in za izvrstno večerjo!

Deževno vreme nas je spremljalo tudi v nedeljo. Vendar so slovenski rojaki iz Švice in kneževine Lihtenštajn, iz Nemčije, Francije in Avstrije ter iz matične domovine doobra napolnili romarsko svetišče, ki že čez 1000 let predstavlja kraj milosti in Marijine bližine. Navzoč je bil tudi veleposlanik Republike Slovenije iz Berna, prof. dr. Stanko BUSER s soprogo Vero ter predstavniki slovenskih društev s prapori. Lepo je bilo videti slovesen sprevod k oltarju v spremstvu narodnih noš in šestih društvenih praporov ter s podobo prvega slovenskega blaženega Slomška. Ob oltarju se nas je ob škofu Bizjaku zbralo enajst duhovnikov: šest iz domovine (msgr. Franc BOLE iz Kopra, dr. Janez GRIL iz Ljubljane, Franci TRSTENJAK z radia Ognjišče, Drago SVETKO iz

Slavnostno okrašen oder 33. srečanja na romanju v Einsiedelnu. Mešani pevski zbor iz Murske Sobote si je pridobil simpatije poslušalcev.

Celja, p. PRIMOŽ, kapucinski provincialni vikar iz Ljubljane ter g. ANGEL iz Škofje Loke), predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih delavcev v Evropi iz Münchna msgr. Janez PUCELJ, slovenski duhovnik Jože CIMERMAN iz Nemčije, slovenska izseljenska duhovnika: iz severne Francije Jože KAMIN (Merlebach) ter iz južnega dela mag. David TALJAT (Nica) ter p. ROBERT, ki kot edini slovenski izseljenski duhovnik deluje v Švici in kneževini Lihtenštajn. Preprosto domače je zvenela beseda škofovske pridige o Kristusovi in naši Materi Mariji, utemeljena na Svetem pismu.

Gostoval je mešani pevski zbor ŠTEFAN KOVAČ iz Murske Sobote pod vodstvom zborovodkinje gospe Alenke BRULC-ŠIPLIČ in organist Gorazd TIVADAR. Zbor, ki je prejel številna priznanja na mednarodnih festivalih v tujini in na tekmovanjih v domovini se je to pot prvič preizkusil tudi s petjem pri maši. Nadvse mogočen je bil sklep romanja, ko smo se zgrnili ob milostni podobi, zapeli litanije z odpevi in obnovili izročitev Materi Božji. Svetišče je donelo od prepevajočih slovenskih src, ki so se odpirala svetli zarji tretjega tisočletja in

srkala novo upanje za težavno in tolikokrat tako preizkušeno življenjsko pot na tujih tleh ...

Popoldansko druženje smo nadaljevali v dvorani Dorfzentruma, kjer je sledil koncertni nastop že omenjenega zbora, slovenski veleposlanik je v svojem pozdravnem govoru še posebej polagal na srca skrb za pošiljanje slovenskih otrok v dopolnilno šolo slovenskega jezika in kulture ter se skliceval na svojega rojaka bl. Slomška. Vsi skupaj pa smo prisrčno pozdravili novi učiteljski moči dopolnilnega pouka: gospo profesorico slovenskega jezika Tatjano VUČAJNK iz Dobrove in učitelja slovenskega jezika in družbene vzgoje gospoda Marka KLASINCA iz Maribora. Poseben pozdrav si je zaslužila tudi skupina slovenskih romarjev iz severne Francije. Za poln avtobus jih je bilo in prvič so bili v Einsiedelnu.

Pričelo se je mračiti, ko smo odhajali na vse konce in kraje. Triintrideseto slovensko romanje in četrto vseevropsko k Naši ljubi Gospe v Einsiedeln na četrto septembrsko nedeljo se je končalo. V ozadju vsega dogajanja pa so mi odzvanjale besede pesnitve Marka KREMŽARJA: " ... Slovenija, moj dom brez mej, ker nosim te s seboj!

Kjer rod je moj - kjer sin je tvoj, tam si Slovenija!"

Sicer se je marsikaj dogajalo v Švici in kneževini Lihtenštajn od mojega zadnjega javljanja, kar bi si tudi zaslužilo objavo. Vendar – naj mi bo odpuščeno. V času dopustov in letnih počitnic, ki sem jih preživel kar v Zürichu, sem bil dvakrat v domovini. Prvič, da sem se udeležil pogreba kapucinskega provinciala p. Štefana BALAŽICA v Ljubljani. P. Štefan je kot višji redovni predstojnik zavzeto bdel nad dušnopastirskim delom med slovenskimi rojaki v Švici in Lihtenštajnu ter se redno udeleževal naših romanj v Einsiedeln. In drugič, da sem krstil osmega otroka zakoncev Cilke in Janeza PEGAMA iz Zabrekev, v župniji Selca nad Škofjo Loko, ki sem ju pred 24 leti poročil.

V Bernu pa smo se poslovili od sve-tovalca veleposlaništva g. Rudija MERLJAKA, ki se je po štirih letih uspešnega službovanja s svojo družino vrnil v domovino. Njegova otroka, Nika in Miran, sta vestno stregla pri slovenski sv. maši, zato ju še posebej pogrešamo. Zaželeli smo jim sreče, božjega blagoslova in zdravja ter se zahvalili za vse lepe trenutke, ki smo jih skupaj preživeli ...

p. Robert

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

SLOVENSKE MAŠE V ADVENTNEM IN BOŽIČNEM ČASU

DERBY: nedelja, 2. dec., ob 3.00 pop.

ABERDARE: sobota, 8. dec., ob 11.30 dop.

(praznik Brezmadežne).

LONDON: nedelja, 9. dec., ob 5.00 pop.

ROTHWELL: sobota, 15. dec., ob 3.00 pop.

KEIGHLEY: nedelja, 16. dec., ob 3.00 pop.

CHAPEL END: nedelja, 23. dec., ob 3.00 pop.

BEDFORD: ponedeljek, 24. dec., ob 8.00 zveč.

Maša sv. večera bo v župnijski cerkvi na Midland Road.

ROCHDALE: sreda, 26. dec., ob 3.00 pop. v kapeli poljskega kluba (Beechwood).

LONDON: nedelja, 13. jan. 2002, ob 5.00 pop.

(praznik Jezusovega krsta).

LEPO VABLJENI!

SPOVED – kdor bo želel opraviti adventno ali božično spoved, bo imel za to dovolj priložnosti ob naših srečanjih pred sv. mašo ali pa tudi po njej.

OBISKI BOLNIKOV – kot vedno v vseh krajih po vnaprej danem ali neposrednem obvestilu.

NAŠA LUČ – naročnina za leto 2002 je £13. Plačate jo lahko župniku osebno ali po pošti. Prosim, če bi naročnino poravnali do božiča ali vsaj do novega leta. Za razumevanje se Vam že vnaprej zahvaljujem.

FRANCIJA

PARIZ

DRUŠTVO SLOVENCEV V PARIZU

3, Impasse Hoche Châtillon

VABILO

Društvo Slovencev v Parizu vabi, da se udeležite praznika 40-letnice društva, ki bo v soboto, 10. novembra 2001, v dvorani g. Jožefa Flisa.

Začetek ob 20h. Nastopa skupina: "DRUGA GENERACIJA" iz Berlina. Med plesom bo žrebanje tombole.

Nedeljska maša bo samo v soboto ob 19h.

V soboto, 17. novembra 2001 ob 20.30, ste vabljeni v Théâtre de l'Alliance Française, 75006 Paris, na predstavo Feydeaujeve komedije: "Gospod gre na lov", ki nam jo bo na vabilo Društva Slovencev v Parizu predstavilo "Ljubljansko gledališče". Prevod: Aleš Berger; scenograf: Tomaž Marolt; režija: Vinko Möderndorfer.

NEMČIJA

STUTTGART

Svete maše novembra in decembra

STUTTGART: Sv. Konrad: 4., 11., 18. in 25. (izjemoma) nov.; 2., 9., 16., 25. in 30. dec., ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. nov. in 2. dec., ob 9.45.

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 11. nov. in 9. dec., ob 9.30.

SCHORNDORF: kapela pri sestrah: 18. nov. in 16. dec., ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 18. nov. in 16. dec., ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: sobota: 24. nov. in 15. dec., ob 17.00.

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. nov. in 23. dec., ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: nov. je sveta maša izjemoma v Stuttgartu; 23. in 26. dec., ob 17.00.

AVE MARIA – Deggingen: 1. nov. ob 15.00.

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00, in popoldne v torek, sredo in petek od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 15. in 29. nov., od 10.00 do 12.00. Böblingen: 4. nov. in 2. dec., po maši.

REUTLINGEN

Bad Urach: Sv. Jožef: 3. in 17. nov. ter 1. in 15. dec., ob 17.00.

Pfullingen, Sv. Wolfgang: 11. in 25. nov. ter 9., 23. dec., ob 17.00 (24. 12.- sveti večer ob 23.30).

Pisarna: RT-Krämerstr. 17 je (po predhodnem dogovoru) odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi – Stuttgart, Sophienstr. 25/11: 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00–12.30 in 13.00–16.00. Tel.: 089/543-98-19.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

“In zdaj smo, po tvoji zaslugi, res prava družina.”

“Da smo - čeprav ...”

“Kaj, Jerica?”

“Hčerko imava in tako rada bi videla, da bi imela tudi sina. Kolikokrat se spomnim na tisto tvojo pesem, ki si mi jo nekoč dal, da sem jo prebrala in prepisala. Pesem o skromni materi. Na pamet jo znam!

In Jerica je tiho povedala:

PONOSNA BODI

*Kaj, mati, skrivaš roke svoje?
Zgarane so in žuljave,
razpokane od dela, mraza
in tisočkrat že ranjene.*

*Veš, mati, te roke zgarane,
najljubše so mi izmed vseh;
saj zibel meni so rahljale,
zvabile prvi mi nasmeh.*

*Le brez skrbi jih vsem pokaži -
ponosna si lahko na nje,
saj z njimi si skrbela zame -
kot ti velelo je srce.*

Veš, Vinko, zame pa to ne velja.”

“Le kako ne, Jerica, saj si prav taka.”

“Zaradi tega ne, Vinko, ker ne bom imela toliko otrok, kot so jih imele včasih kmečke matere. Oh, pove-

*(Švica-Sv. Mohor in
Fortunat) Maja-Marija
Goretti, osmi otrok v
naročju očeta, z mamo,
botri, sestrami
in brati pri krstu*

dali so mi, da je ta, ki jo imaš v naročju prva - in zadnja. Ja, povedali so mi, da ne bom več mogla imeti otrok - hudo je bilo takrat - pa bi jih tako rada imela, imela veliko ...”

Molk je zavladal v sobi in Jerica je preplašeno pogledala Vinka, ta pa je čez čas mirno dejal:

“Nikoli mi nisi tega omenila ...”

“Nisem, ker te nisem hotela prizadeti - pa sem zato odlašala. Zdaj pa nisem mogla več ...”

“Nikomur se ne izpolnijo vse želje, je že tako! Nič ne morem in nič ne moreva. Hvaležna pa sva lahko Bogu, da nama je dal vsaj to!”

“Ne vem, zakaj je tako, da se nekateri tako branijo otrok, pa čeprav jim ničesar ne manjka in bi jih lahko imeli. Drugi pa, ki bi jih tako radi imeli - kakor na primer midva - pa so zanje prikrajšani.”

“Oh, Jerica, kar je, je! Bogu se zahvaliva, da ni tukaj nobene najine krivde!”

“Pa se vseeno počutim nekam nelagodno, krivo ...”

“Le zakaj naj bi se? Prav nobene krivde ni na tebi in zato mislim, da si lahko popolnoma mirna. In tako naj bo tudi najino, no, naše življenje v prihodnjem letu in v vseh naslednjih, dokler nam bo dano živeti.”

“Bog te usliši!”

“Veš, Jerica, rad bi, da bi šla skupaj k polnočnici, toda pomislil sem, da oba ne moreva. Pramajhna je še, da bi jo pustila samo. Le pojdi ...!”

“Ne ne, Vinko, vem kako rad bi bil tam! Saj bom jaz lahko šla jutri. Vesela bodiva, da je božič na nedeljo in ti zjutraj ne bo treba v službo. V teh zadnjih dneh si imel toliko dela zaradi voščil, ki jih ljudje pošiljajo drug drugemu in si jim jih moral izročiti - jutri se boš lahko odpočil.”

“Ja, saj če pomislim: kar čudim se, da nisem še bolj utrujen!”

“Saj si, le ne zavedaš se še tega. Toliko načrtov in namenov si še imel pred seboj, da na to preprosto nisi niti pomislil. Toda ko bo vse za teboj, boš tudi utrujenost začutil.”

“Da bom le še med polnočnico tak, kot si želim.”

In kakor sta se dogovorila, tako je tudi bilo. Ko je ob enajskih veliki zvon naznanil, da bo čez eno uro polnočnica, se je Vinko napravil in se kmalu nato odpravil od doma.

“Tako rad bi, da bi bila tudi ti z mano na koru!”

“Saj bova še dostikrat, upajva! Toda letos je že tako, da se ne upam pustiti same; toda ko bo nekaj let starejša, jo bova vzela s seboj, da bo tudi ona deležna tistega blagega in enkratnega vzdušja.”

In hodil je počasi skozi prekrasno zimsko pokrajino, saj je šel dovolj zgodaj od doma, da mu ni bilo treba hiteti.

Skoraj polna luna je svetila na zasneženo dolino in tiščero ledenih kristalov se je blestelo v njenem soju; nad vso to zimsko lepoto pa so luni delale družbo še neštete zvezde in migljale v tiho noč.

“Nocoj pa je res tako, kakor govori tista prelepa pesem, ki jo bomo zapeli tudi nocoj: Glej, zvezdice božje migljajo lepo ... Ja, sicer so pa vse božične pesmi tako lepe in pristrčne; v vsaki je vtkana dobrota in ljubezen žari iz slehernega napeva. Ni čudno, da božič tako odmeva tudi po družinah, v katerih je doma vse tisto, kar osrečuje dobre ljudi.”

In pomislil je, da je njegova družina taka. Res, nekoč sta se z Jerico pogovarjala o tem, da bosta imela veliko otrok, toda želja se jima ni izpolnila. Le eno imata, le v eno bosta polagala ves svoj up in ji darovala svojo ljubezen. Bog daj, da bi poslušala njune nasvete in hodila po stopinjah svoje matere.

Obstal je in prisluhnil, zakaj v zvoniku se je tedaj rodila tista prelepa melodija, ki jo znajo iz zvonov izvabiti le slovenski možje in fantje. Nežno je v tiho zimsko, božično noč naznanjala, da se je tam v Betlehemu pred skoraj dva tisoč leti rodil Odrešenik, ki se je iz ljubezni do ljudi ponižal tako, da je stopil med nje, stopil na način kakor vsi drugi.

Čprav je bila noč jasna, mraz le ni bil tako hud, kakor je navadno pozimi ob takem vremenu. Blizu vhoda v cerkev je stalo nekaj pevcev, s katerimi je bil skupaj vsako nedeljo na koru.

Voščili so si praznike in Lojze mu je dejal, kakor da se opravičuje:

“Nismo strpeli doma in smo prišli dosti pred polnočjo. Pritrkavanje poslušamo in zdi se nam, kakor da je to nekakšen prelep uvod v vse to, kar nas čaka. Polnočnica je le enkrat na leto in srečen je lahko vsak, ki mu je dana možnost, da se je udeleži.”

“Res je ... In nocoj je še tako lepa noč,” mu je dejal Vinko in pri tem pomislil, da Jerica nima te sreče. In sklenil je v svojem srcu, da bo naslednji dan še posebno dober in razumevajoč in

(Dunaj) Mešani slovenski pevski zbor v dunajski stolnici pred začetkom maše narodov

ji bo skušal posredovati nekaj tega, česar bo nočno deležen.

Počasi in tiho so odšli v polmračno cerkev. Le par žar-nic jo je toliko razsvetljevalo, da so ljudje lahko našli svoje prostore.

Vsak svoje note so že držali v rokah, ko je v stolpu počasi odbila polnočna ura. In potem se se tiho in kakor iz neke skrivnostne daljave nežno oglasile orgle. Le nekaj taktov je zaigral organist Grega, potem pa so zapeli tisto najlepšo božično pesem: Sveta noč, blaže-na noč ...

Kakor dih blage duše je pesem zaplavala pod oboki podhraške cerkve, da so ljudje, ki so napolnili cerkev, nepremično in z vsem srcem prisluhili božičnemu napevu.

Vinka je tako ganila pesem, da se je moral kar potruditi, da je toliko premagal svojo ginjenost, da je lahko pel in mu ni zmanjkalo glasu. Spomnil se je tudi na Jerico, ki je ni tukaj in gotovo še ne spi, ampak je v mislih tukaj ...

In medtem ko so peli, so se počasi prižigale luči v cerkvi. Najprej so v vsej svoji lepoti zažarele jaslice, nato pa še vse ostale luči, da je bila tedaj, ko so že s polnim glasom zapeli: človek, zdaj si otet in so jim pritegnili tudi ljudje spodaj v cerkvi, le-ta polna žareče svetlobe. Svetlobe, kakršna je vladala tudi v srcih do-brih ljudi!

Saj Vinko se ni niti prav zavedel, kdaj se je končala polnočnica, tako z vsem žarom je prepeval čudovito lepe božične pesmi. Ja, vmes, ko so se za nekaj trenutkov pevci in pevke lahko oddahnili, je goreče prosil Novorojenega in njegovo Mater, prosil za Jerico in za malo deklico, zaradi katere je nočno morala osta-ti doma in bo šele pri ju-tranji maši lahko zapela v čast Novorojenemu.

Pomislil je, da sta ob nedeljah lahko vedno oba pri maši, saj pri sosedu Cestarju vedno radi sprejmejo v varstvo malo Minko. Avto imajo in domača hči Andreja se z njim kasneje zapelje k pozni maši v Vrbovje. Ja, nočno pa so si vsi tako želeli biti pri pol-nočnici v domačem kraju ...

Še vedno je luna razsvetljevala zimsko pokrajino, ko se je skupaj s Cestarjevimi in Dolinarjevimi vračal proti domu. Šele tedaj je začutil utrujenost, ki jo je prej kar nekako podzavestno odganjal. Spomnil se je, da mu je to omenila že Jerica.

“Nekam tih si, Vinko? Si morda kaj bolan?”

“Ne ne, nič takega ni, le utrujen sem, tako mislim.”

“O, saj te razumem. Toliko počste, toliko raznih voščil-nic si prinesel že k nam, koliko je bilo še drugih.”

“Res jih je bilo veliko in jih bo najbrž še tudi naslednji teden, toda vse mine.”

“Ja, mine, kakor je minila tale polnočnica. Jerica pa je ostala doma, kajne?”

“K jutranji maši pojde, tako sva se dogovorila.”

“Če bi šla oba - no, potem lahko prineseta Minko k nam.”

“Ne, ne bo treba, zakaj zjutraj bom jaz ostal doma ... Res sem utrujen in najbrž bi težko vstal.”

Domača vrata so bila odklenjena in tako je lahko brez trkanja vstopil v hišo.

“O, si že doma?!” se je oglasila.

“Kaj ne spiš?”

(Essen) Naši letošnji prvoobhajanci

“Le kako naj bi, ko pa je srce polno svetonočne radosti in lepote. Je bilo tudi tam lepo?”

“Lepo, zelo lepo, le nekaj mi je nekoliko kvarilo mojo radost!”

“Kaj, Vinko?”

“To, da ni bilo na koru tudi tebe. Pogrešal sem tvoj glas, še bolj pa tvojo prisotnost. Tako sem že navajen, da greva vedno skupaj, da skupaj pojeva in moliva ...”

“Saj bo še mnogokrat tako in pozabil boš na to, kar ti je nocoj grenkega kanilo v srce.”

“Ti vedno najdeš dobro in primerno besedo, ki človeka potolaži. Le kaj bi brez tebe?!”

“Pa bi moral tudi brez mene, če bi se zgodilo, da bi morala oditi prej kakor ti.”

“Niti pomisliti ne maram na kaj takega ...! Kaj pa Minka, se je kaj zbudila?”

“Ne, ves čas je spala in ko bi vedela, da bo tako, prav lahko bi šla s teboj. Toda bala sem se zanjo in zato ... Pa saj pojdem zjutraj in ponavadi je organist zaigral Sveto noč tudi pri jutranji maši.”

“Veš, saj smo lepo peli, vsaj potrudili smo se; toda tudi zvonovi so imeli nocoj tako mil, lep in skrivnosten glas, da jih še sedaj slišim ...!”

“Verjamem in razumem ...! Toda zdaj bova morala tudi zaspati, jutro bo kmalu. Veš, Vinko, ne bom te budi-la, saj boš sam slišal, če bo Minka morda zajokala.”

“Le sezujem se in slečem praznično obleko in se vama pridružim.”

Toda ko je Jerica zjutraj vstala, je lahko videla, da Vinko ni takoj legel v posteljo. Na mizi je bil namreč

Mladi iz Pariza

odprt zvezek in poleg njega svinčnik. Čeprav se ji je zazdelo, da morda nima pravice čitati, kar je vanj napisal, je to le storila.

“Saj ni nikoli rekel, da ne smem! Dovolj zgodaj sem vstala, da mi ne bo treba hiteti!”

In je čitala:

SVETONOČNI ZVONOVI

Zakaj nocoj tako lepo pojo zvonovi?

*Tako skrivnostno lep je njihov glas,
da nežno in mehko prek streh in polj odmeva,
kot da nevidna roka boža vas!*

*Zato nocoj tako lepo pojo zvonovi,
ker se rodil je naš Odrešenik!*

*Njegovo sporočilo je v napevu vedrem,
svetilnik dušam je nocoj zvonik.*

*Kot vi nocoj, nekoč so peli tam nad hlevcem
nam angeli na prvo sveto noč;*

*a vendar ni miru na tem nesrečnem svetu,
ker je za mnoge - to navadna noč ...*

*Le pojte nam zvonovi svetonočni,
do vseh ljudi naj seže topli glas;
vsem, ki so blage volje, naj glasno oznanja,
da je Gospod prišel odrešit nas!*

“Utrujen je bil, vem, toda njegovo srce je bilo polno in moral je svoje misli prenesti na papir. Ja in vem, da je tako prav! Že mene so ganile in razveselile njegove misli in iskreno upam, da bodo še marsikoga!”

In ko se je med mašo srečala z Novorojenim, ga je iskreno prosila za njega, ki tudi utrujen in sredi noči ni pozabil Nanj.

Se nadaljuje

(Belgija) Družini Kastigar in Magister po sv. maši v Eisdnu

Lučka se zahvaljuje Bogu

Lučka je srečna mala deklica. Ima starše, dom, prijatelje in še marsikaj. Pred oltarjem domače cerkve se zahvaljuje Bogu za vse, kar ji je dal.

Poišči v spodnjih vrsticah določene besede (vodoravno in navpično) in izvedel/a boš, za kaj vse se Lučka v svoji molitvi zahvaljuje Bogu. Besede pobarvaj s svojimi najljubšimi barvami.

Napiši, za kaj vse se boš tudi ti v svoji molitvi zahvalil/a Bogu:

G	W	O	Č	E	I	M	H
B	D	C	A	Z	R	A	M
V	B	N	M	L	K	M	O
A	D	O	M	P	L	A	K
B	A	B	I	C	A	Y	D
C	F	I	R	P	L	J	E
A	Q	H	K	L	M	N	D
Z	D	R	A	V	J	E	E
Š	P	A	F	S	E	D	K

Tinček je prestrašen prišel iz šole domov.

– No sinko, pokaži mi spričevalo!

– Oh, očka, glavno je, da smo zdravi ...

– Ali je mamica doma?

– Ne, je šla k sosedovim.

– Kdaj se pa vrne?

– Mamica, kaj naj pa sedaj rečem?

– Prosim, če mi natočite v to posodo dva kilograma medu.

– Kje pa imaš denar?

– V posodi. Na dnu sem ga pustil.

– Teta, mi smo pa včeraj avto prodali. Zdaj se bomo pa peš vozili!

Milanček je šel z mamo v živalski vrt. Ko je zagledal zebro, je vzkliknil:

– Mami, poglej, prehod za pešce!

– Sosed, mi posodite vaš gramofon za teden dni?

– Boste imeli zabavo?

– Ne, rad bi se naspal!

– Torej: ko je prišlo do pretepa, je imel vaš nasprotnik v rokah nož. In kaj ste imeli vi?

– Njegovo ženo.

– Gospod doktor, lasje mi izpadajo.

– Kako to?

– Zato, ker se sekiram.

– Zakaj se pa sekirate?

– Ker mi lasje izpadajo.

Starejša, elegantno napravljena, a ne ravno prikupna ženska sreča v planinah zagrizenega samca.

– Naravo silno ljubim, pravi dama.

– Kljub temu, kar vam je storila, se zareži samec.

– Spet novi čevlji, nov klobuk, nova torbica! Od kod pa, misliš, naj jemljem toliko denarja?!

– Saj veš, da nikoli nisem bila radovedna.

Profesor je srečal na cesti žensko, ki se mu je zdela znana, in jo vprašal:

– In kako je z vašim možem?

– Saj še nisem poročena.

– Oh, nisem vedel, da je vaš mož še samski.

– Zaradi dolgov ti ne bo treba biti več v skrbeh. Vse sem poravnal.

– Kje si pa dobil denar?

– Sposodil sem si ga.

– Ti ne veš, kako trpim, odkar sem poročen. Žena hoče vedno imeti zadnjo besedo.

– Ti si še srečan. Moja hoče poleg zadnje imeti tudi vse druge!

– Je tvoja žena še vedno tako živčna?

– Nič več. Zdravnik ji je rekel, da je živčnost znak staranja.

– Danes sem ubil pet ženskih in štiri moške muhe, se je hvalil Jurček.

– Kako pa veš, katere so bile ženske in katere moške, ga je radovedno vprašal očka.

– Pet jih je sedelo pred ogledalom, štiri pa na steklenici vinjaka!

– Natakarkar, kaj imate od tekočih stvari?

– Vse, kar teče!

– Potem mi pa prinesite zajca!

– Kadar pridem jaz ponoči pijan domov, mi žena ne reče niti besedice.

– Ali imaš tako čudovito ženo?

– Ne, ampak vedno dela v nočni izmeni.

Zeljната glava prispe k frizerju.

– Kako pa vas ostrizem, vpraša frizer

– Na ohrovt, odgovori zeljnata glava.

– Končno si se ostrigel.

– Ja, pa ni praktično.

– Zakaj pa ne?

– Ker si moram umivati ušesa!

– Oh dragi, se ti ne zdi, da mi je sinočnja blatna obloga polepšala obraz?

– Da, draga, ne razumem pa, zakaj si oblogo snela.

– Kaj ti piješ, kadar si žejen?

– Vodo. Pa ti?

– Tudi vodo ... ki je v vinu!

– Kaj pa je, otroci? Zakaj se ne igrate, ampak sedite vsi namrščeni?

– Saj se igramo, odrasle!

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 dalje stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, letoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

101A03 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

105C03 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000 DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

107A01 V Bistrici ob Sotli prodam stanovanjsko hišo, veliko 135,5 m² (stanovanje + garaža), na zemljišču 30 arov. Gradbeno zemljišče meri 1651 m². Objekt (brez opreme) je ocenjen v skupni vrednosti 161.000 DEM. Marija Bernet, Am Büchlberg 39, 94565 Rathsmannsdorf – D. Tel. v Nemčiji: 08546 1016 od 19. do 22. ure.

107B01 Za hišo z vrtom v Sloveniji prodam ali zamenjam lepo dvodružinsko hišo v Nemčiji, blizu Bad Wildbada – 60 km od Stuttgarta. Dvostanovanjska hiša obsega dve stanovanji v izmeri 220 m², prtiliče, obrtne prostore v izmeri 100 m², primerne za vsakršno dejavnost (Praxis, Atelier ...). Parcela je velika 535 m². Hiša je v brezhibnem stanju, na novo urejena,

na sončni parceli v mirnem kraju. Cena 495.000 DEM. Tel. v Nemčiji 07085-920-226.

108A01 Na Pragerskem, v bližini Maribora, prodamo dokončano stanovanjsko hišo, veliko 178 m² (2 stanovanji, delavnica in garaža). Pripadajoče zemljišče meri 993 m². Cena 120.000 DEM ali po dogovoru. Telefon v Nemčiji: (0711) 510 93 70.

108B01 LOGATEC – KALCE, poslovno stanovanjski objekt 1000 m², zgrajen do tretje gradbene faze na zemljišču 3000 m², na izredno lepi lokaciji zelo ugodno prodamo. Informacije po telefonu 386-1-365-37-43.

091A01 Ugodno prodamo ali oddamo v najem gostinski lokal v centru Gornje Radgone. GIM d.o.o., Miklošičeva ul. 4, Maribor. Tel. 02/ 2524-251.

091B01 V najem dajem 220 m² velike prostore za kakršnokoli obrt. Objekt ima dovoljenje za gostinsko in trgovinsko dejavnost. Na razpolago so parkirna mesta. Zdravec Marija, Miklavž pri Ormožu 14, tel 719-75-99, mobil 031-271-604

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:
<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:
<http://www.skmberlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skg.ffmpeg/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:
<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, [Stanislav Cikanek](mailto:Stanislav.Cikanek@msn.com), London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, [Alojzij Rajk](mailto:Alojzij.Rajk@skynet.be), Eisdien
arajk@skynet.be

FRANCIJA, [David Taljat](mailto:David.Taljat@aol.com), Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, [Izidor Pečovnik](mailto:Izidor.Pecovnik@skmberlin.de), Berlin
dori@skmberlin.de

[Alojzij Zaplotnik](mailto:Alojzij.Zaplotnik@t-online.de), Essen
azaplotnik@t-online.de

[Stanislav Čeplak](mailto:Stanislav.Ceplak@t-online.de), Oberhausen
sceplak@t-online.de

[Martin Mlakar](mailto:Martin.Mlakar@t-online.de), Koeln
skm.koeln@t-online.de

[Martin Retelj](mailto:Martin.Retelj@t-online.de), Frankfurt
skg.ffmpeg@t-online.de

[Janez Modic](mailto:Janez.Modic@t-online.de), Mannheim
skm.ma@t-online.de

[Stanislav Gajšek](mailto:Stanislav.Gajsek@t-online.de), Ingolstadt
skm.in@t-online.de

[Zvone Štrubelj](mailto:Zvone.Strubelj@t-online.de), Stuttgart
skm.st@t-online.de

[Marko Dvořák](mailto:Marko.Dvorak@t-online.de), Ulm
marko.dvorak@t-online.de

[Janez Pucelj](mailto:Janez.Pucelj@t-online.de), München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, [Zvone Podvinski](mailto:Zvone.Podvinski@mbox301.swipnet.se), Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115. Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZRJU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 74 - 49 88 581
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

IVAN GROHAR

SLIKAR
1867-1911

ISSN 1408-9726

9 771408 972008